

Časopísma

Na počátku byla věta

Zde není obrázek - aby tu mohl být příběh.

OBSAH

Moucha

Štěpán Krejčí
Povídka

03

**Sirotek Faren a
lakomý krčmář**

Tomáš Kabourek
Povídka

09

Sirény

Kateřina Nosková
Povídka

13

Pavučina snů

Tereza Šindlerová
Povídka

16

Ztracen

Rick Ropie
Povídka

30

Tenkrát

Diana Kalášková
Poezie

34

Na paletě duše

Evelína Kolářová
Poezie

08

Kurva propiska

Dominik Šebek
Poezie

12

Uklidím všechny šuplíky

Hedvika Šlápotová
Peozie

15

Hlad

Jiří Klika
Povídka

29

Barvy

Quinetta Pomklova
Poezie

33

**Ve světě plném jich
jsem našel tebe**

Marie Niček
Povídka

35

PRVNÍ SLOVO

Navzdory populární mýlce, tvořit není obtížné. Skutečně není – tvoříme celé dny i noci v našich myslích bez vědomého úsilí. Jsme architekti, malíři, sochaři, spisovatelé, za prahem vašich domácností stojí armády renesančních lidí neúnavně tvořících každou minutu roku.

Obtížné je sdílení. Uvnitř máte vše: velikost a materiál z jakého chata bude, barvy a tvary na plátně, póza v jaké bude osoba stát, postavy a místa vašeho příběhu. Avšak stavbyvedoucí, plátno, kámen i čistý list papíru zůstanou prázdně zírat, dokud se s nimi nedokážete podělit.

Proč je sdílení obtížné?
Časopísma ze stovky odpovědí reaguje na jednu: „Protože se není s kým podělit.“

Jedním vyhledáváním naleznete nespočetný počet spisovatelských blogů a sběren vystavených informačnímu bušení internetového tsunami a za samozřejmé pojmete, že *Časopísmu* ujel vlak. Mýlit se nebudete.

Jde pěšky vedle autorů, kteří do něj přispívají, a pomáhá jim s konstruktivní odezvou vydat texty dosud existující na pomačkané A4 ve spodním šuplíku do

reprezentativní podoby. Chce být rybníkem ve vodách informačního oceánu, inspirací pro ty, kteří váhají se začátkem a motivací pro ty, kteří občas nevidí na konec.

Pro „běžného čtenáře“ (pro neznalost lepšího pojmenování) – budeme k sobě neomalene upřímní – pravděpodobně nic novátorského nenabídne. Snad ocení grafické zpracování, jinak dokud nepřijde neurčitý druh důsledné inkvizice, o materiálu ke čtení nouze nebude.

Navzdory tomu se snad dokáže najít v rozmanitém výběru povídek i poezie a dovede soucítit s autory, jenž se uvolili vystavit svá díla pro ty nejděsivější oči, oči nezájmu.

Ve shrnutí. Psát můžou všichni, to většinu svede k mýlce, že to umí všichni. Neumí. To může vadit kdekomu – nám ne. Nehledáme literární superstáry a nedoufáme v nárazový příval čtenářů (známých také jako konzumentů placené reklamy).

Časopísma existuje pro sdílení – tvorby i radosti z ní.

Doufáme, že si čtení uděláte, jaké chcete

Pavel Vevera
Šéfclověk

REDAKCE

„Redakce“ je vážně znějící slovo, pro to, co je ve skutečnosti jen skupina nadšených dobrovolníků. Považujte jej spíše za zkratku pro „Volné společenství, které více či méně přispělo k existenci tohoto vydání“.

Šefclověkování
Pavel Vevera

Grafikování
Pavel Vevera

Korekturování
Pavel Vevera
Dominik Šebek
J.T.

Morální podporování
G.B.

Moucha

Ronny Simpson prožil celý svůj život v čísle 5 Auburn Drive, Wycombe, Massachusetts, kromě času stráveného ve válce v Evropě, o kterém ale nikdy nechtěl s nikým ze své rodiny mluvit. Jeho žena Laura ho opustila pět měsíců po svatbě poté, co sebrala odvahu se ho jeden večer v posteli zeptat, zda ji miluje a on upřímně přiznal, že ne, že si ji vzal jen proto, aby si sousedi nemysleli, „že je buzerant“ a že si vybral ji raději než Lindu McBeal, protože dělala lepší hovězí. Jejich dva syny odvezla s sebou a Ronny je od té doby viděl jen jednou, načež obě děti raději trávili každé prázdniny u pratety Molly, u které to páchlo rybinou a která je nutila dělat úkoly z matematiky a angličtiny, aby po létě nezaostaly za ostatními. Jeho kolegové z místního listu Wycombe Herald, kde se postupem času vypracoval až na šéfredaktora, Ronnyho neměli dvakrát v oblíbě kvůli jeho tendenci nevynechat jedinou příležitost připomenout jim, že jsou jen banda neúspěšných pisálků, kteří by si v žádných seriózních novinách nevydělali na kůrku chleba, a proto byli odsouzeni k doživotnímu zpravování o událostech výroční soutěže o nejlepší dýňový koláč a výsledků binga. Ronny jim tím pil krev o to víc, že to byla nezpochybnitelná pravda. Ronnyho jediný přítel byl pošťák Harry, s kterým byl ve válce a který mu teď každou středu a pátek doručoval poštu. Harry byl také jediný, kterého mrzelo, když jeden takový pátek našel Ronnyho ležet v bezvědomí na příjezdové cestě poté, co se mu zamotala hlava na střeše, na kterou vylezl ve snaze zničit hnízdo vlaštovek, které ho už delší dobu otravovali, zřítel se dolů a zpřelámal si skoro všechny kosti v těle.

Harry zavolal záchranku, která Ronnyho odvezla do místní nemocnice, a když se jeho stav zhoršil pak do Bostonu, jelikož jeho pojištění to pokrývalo. Po několika dnech, co se Ronny stále nedostával z kritického stavu a bylo čím dál jasnější, že jeho cesta na střechu byla

s největší pravděpodobností osudová, vyhledal Harry kontakt na Lauru a informoval ji o situaci. Chtěl umožnit Ronnymu, aby opustil svět po boku rodiny, jakkoliv chladné byli jejich vztahy.

Za normálních okolností, by Laura vážila cestu z Wisconsinu, kde teď ona i Ronnyho dva synové žili, možná jen proto, aby mohla svému bývalému choti plivnout na hrob. Cesty osudu jsou ale často nevyzpytatelné, a tak se stalo, že zpráva o Ronnyho nehodě ji zastihla ve chvíli, kdy na její dům byla uvalena exekuce poté, co zkrachoval milionový nápad Michaela — jejího staršího syna —, který se rozhodl rychle zbohatnout na jakýchsi obchodech bahamských investorů, a který jako jediný z celé skupiny neskončil ve vězení, ale pouze s obrovským dluhem u banky. Té teď došla trpělivost a rozhodla se vzít si Michaelovu záruku — dům jeho matky, kterou přesvědčil o solidnosti a zaručeném výnosu celého podniku, a která teď nemohla nic dělat, protože s platem servírky v bistru jen těžko může člověk něčemu takovému čelit. Ronnyho blížící se smrt pro ni přišla jako požehnání z nebe. Jeho druhý syn, Charlie, přijímal nadšení své matky jen stěží. Nepřišlo mu morálně správné jet si pro peníze člověka, s kterým kromě genů neměli s bratrem celý život nic společného, a předstírat náklonnost. Laura mu na to řekla, že přesně tohle je ten přístup kvůli kterému bude do konce života jen utírat regály ve Walmartu, nahnala je i s Michaelem do svého vybledlého VW Beetle a vydala se s dvěma potenciálními (prozatím, děkuji mnohokrát) dědici na cestu za mužem, kterého z celého svého srdce nenáviděla. Dveře pokoje, ve kterém omý Ronny ležel, a ve kterém každý den Harry měnil vodu ve váze květin, se rozletěly přesně ve 12:36 v neděli. Laura, v černých šatech a ladících brýlích, které si nehodlala sundat ve strachu, že by pod vymodlenými slzami někdo poznal, že jí oči svítí štěstím, vtrhla do místnosti jako víchřice následovaná dvěma mladými muži. Ti šli oba pomalu a obezřetně. Charliemu

se z celé situace dělalo nevolno a Michael se bál, že táta neumře.

„Můj bože, Ronalde, drahý, to je strašné — taková hrůza“ Laura ve své snaze přesvědčit doktora, který jí byl v patách, a Harryho, který seděl trochu vyděšený v křesle, o své bolesti, působila jako hlavní postava nepřilíš povedené frašky. Poté, co přijala křeslo, které jí Harry nabídl, se otočila k mladému doktorovi u dveří. Celá v černém a v brýlích vypadala jako obří moucha.

„Kolik...Jak dlouho mu zbývá?“

Doktor si odkašlal. „Chápu Vaše rozčilení, nicméně takové prognózy dost dobře nemůžeme u zranění tohoto typu poskytovat. Navíc bych Vás všechny rád ubezpečil, že děláme vše pro to, aby se Ronaldův stav zlepšil,“ odpověděl doktor a usmál se na ni.

„Ach, ale asi se nezlepší, že? Se mnou můžete mluvit upřímně, doktore. Řekněte mi vše. Nežádám Vás abyste mě uklidňoval, raději budu znát pravdu abych se... mohla připravit. Abychom se všichni,“ zde rozmáchla rukou ke svým synům, „mohli připravit na nevyhnutelné.“

„To je jistě velmi statečný přístup. Je pravda, že stav vašeho manžela —“

„Bývalého,“ přerušil Charlie.

„Pardon?“ Doktor se otočil směrem k němu, ale než stihl rozvinout myšlenku, jeho matka ho rázně přerušila.

„Proboha, Charlesi, je to teď opravdu nutné?“ Pak se otočila s útrpným úsměvem na doktora: „Ronald a já jsme rozvedeni. To mi ale snad nezakazuje mít o něj starost, nemám pravdu?“

„Samozřejmě,“ souhlasil doktor.

„Samozřejmě,“ zopakoval Charlie ironicky.

„Ehm, takže jak jsem říkal, Ronald sice je v kritickém stavu, ale jsou známé i případy, kdy se stav pacientů v podobné kondici dramaticky zlepšil. Vždy je naděje.“

„Ano, jistě, ale to jsou spíše ojedinělé případy, že?“ Zeptala se Laura a naklonila hlavu, takže teď vypadala víc jako

leguán.

„Hodně velkou roli, ač se to nezdá, hraje také psychika pacienta. Ačkoliv je Ronald v bezvědomí, stále vnímá, co se kolem něj děje. To, že tu teď má své milované pro něj bude jistě vzpruha a motivace pokračovat v boji.“

„Aha.“

„Nesmíme ztrácet naději. Ted' když mě omluvíte, musím za dalšími pacienty. Pokud budete cokoli potřebovat, jsem k dispozici.“ Doktor odešel a Laura zůstala sedět vzpřímeně na židli, brýle upřené do protější zdi.

„Tak vidíte, to jsou dobré zprávy,“ usmál se Harry, „třeba jste ho svým rychlým příjezdem nakonec zachránili.“

„No, třeba jo, do prdele,“ pronesl Michael a projel si rukou vlasy.

Když všichni tři přijeli do motelu na kraji města, byla už tma. Laura se syny strávila zbytek dne trapnou konverzací s Harrym a předstíráním strachu o Ronnyho. Poslední síly spotřebovala na cestu ode dveří svého pokoje k posteli a na skopnutí bot. Uprostřed noci ji probudilo zaklepání na dveře. Zvedla hlavu, chvíli přemýšlela, zda se jí to nezdálo, a když se zaklepání ozvalo znovu, se zaklením se vyhrabala z postele. Pohled na budík ji prozradil, že je právě 3:33 v noci. Za dveřmi stál její starší syn.

„Co tak neodkladného teď může existovat, že to nepočká do rána?“

„Já,“ Michael se nervózně podrbal na krku, „potřeboval bych s tebou něco probrat a ehm... nechci aby u toho byl Charlie.“

Laura si povzdechla, a rukou mu pokynula, ať ji následuje dovnitř. Michael za sebou zavřel dveře a přitáhl si židli blíže ke kraji postele na kterém zaujala místo jeho matka. Chvíli na ni jen zíral vyplašeným pohledem.

„A řekneš mi o co jde, nebo ti to mám vyčíst z očí?“

„Přemýšlel jsem.“

„Tak to asi poprvé v životě, ne?“

Michael nedbal poznámky své matky. „Myslím, že to, že se mu to stalo právě teď, je znamení. Myslím, že jsme dostali druhou šanci. Ale je na nás, jak se ji chopíme.”

„Co tím myslíš?”

„Chci říct: někdo nám dal příležitost vzít věci do svých rukou a jít štěstí naproti. Tak proč to neudělat?”

Laura chvíli zaraženě koukala na svého syna. Celý ten moment ji přišel lehce vzdálený. Jako by se mu neřeklo přímo do očí, ale pozorovala jeho i sebe z výšky. „Nechceš snad říct...”

„A proč by ne? Sama pořád říkáš Charliemu, že v životě přežijou jen ti, co se nebojí postoupit potravním řetězcem.”

„Jenže ty teď mluvíš o svém otci, prokrista — o vlastní rodině.”

„Jaképak rodině! To už jsi zapomněla, co ti ten chlap udělal, jak se k tobě zachoval, co všechno ti vzal. Nebo snad všechno to, co jsi nám o něm v dětství říkala, byly lži?”

Lauře vtrhly slzy do očí. Byla to vůbec pravda? Dělo se tohle všechno ve skutečnosti? Chtělo se jí vyrazit ze dveří a vrhnout se z balkónu, aby se těsně před dopadem na beton probudila. Pohled do rozzářených očí jejího syna — byl to vůbec ještě její syn? Jak málo ho znala — jí však napověděl, že nesní.

„Přežijí jen ti nejsilnější. Proč nevzít osud do vlastních rukou?” Michael mluvil dál, ale jeho matka přestala poslouchat.

Druhý den jela Laura do Nemocnice pouze s Michaelem. Charlie se rozhodl odjet domů. Ještě předtím ale musel slíbit bratrovi, že se v jeho prospěch zřekne svého podílu z dědictví. Celou cestu jeli mlčky. Brouk zaparkoval do řady stojících aut pod ocelovou oblohou v nemocničním dvoře. Když procházeli kolem recepce, Lauřin pohled padl na malou holčičku — ne starší než pět let —, jež polykaje slzy žmoulala v ruce obrázek, který nejspíš sama namalovala. Její maminka měla ruku obtočenou kolem jejích ramen a nepřítomně hleděla do prázdna. Michael už byl u výtahu.

Když z něj o tři patra výše, vystoupili, Laura se cítila, jako by dnešním dnem končil její život. Celou cestu chodbou jen zírala na Michaelova záda. Šel jistě a vzpřímeně. Z jeho chůze číselo rozhodnost. Pomyslela si, že to je asi poprvé v životě, co ho takto vidí. Ztracená v myšlenkách si ani nevšimla, že Michael otevírá dveře, takže ze svého transu byla vytrhnuta až když do něj vrazila, jak se ve dveřích zastavil a zůstal stát jako opařený. Chvíli ji trvalo než se zorientovala a její oči zaostřili na postel, ve které ležel její bývalý manžel. Ležel téměř stejně jako den předtím, jen s jediným rozdílem. Jeho oči byly otevřené a opětovaly její pohled.

„Není to úžasné, Ronny se probudil — dnes v noci, pár hodin poté, co jste odešli,” sděloval jí nadšeně Harry. Harry, jak to, že tu pořád je?

„Ahoj, Lauro,” pozdravil Ronny svou bývalou ženu. Ta neodpověděla, jen zkoprněle civěla na postel. Michael působil stejně a Harry usoudil, že bude lepší nechat ty tři o samotě.

„No, já už musím běžet — pošta se sama nedoručí, že?” prohodil optimisticky, „nechám vám ho tu na starosti, určitě si toho máte spoustu co říct.” Pak se otočil k Ronnymu a poplácal ho lehce po rameni. „Zatím, kamaráde. Ty tvoje noviny už mi doma zabíraj pěkně kus místa, tak se odsud koukej rychle poroučet.” Pak si nasadil čapku, rozloučil se s Laurou a Michelem, od kterých se mu dostalo jen zamručení coby odpovědi, a zavřel za sebou dveře. V pokoji nastalo ticho. Ronny hleděl na svou bývalou ženu a syna a oni na něj. Mlčení prolomil pacient.

„Vyrosl si,” promluvil Ronny slabým hlasem k Michaelovi. Michael neodpovídal, jen na něj dál hleděl. Náhle se k otci vrhl a vytrhl mu z pod hlavy polštář na kterém ležel. Než stačil slabý Ronny nebo Laura zareagovat, už mu ho zuřivě tlačil k obličeji.

„Michaele ne,” vykřikla Laura. Nejdříve se k němu vrhla, aby ho od otce odtrhla, ale v poslední chvíli si to rozmyslela, když viděla s jakou vervou a

zuřivostí její syn jedná. Raději změnila směr a rozběhla se ke dveřím, aby zavolala pomoc. Když ale sáhla na kliku, něco jí zarazilo. Hlavou jí probleskla vzpomínka na noc, kdy ji Ronny chladně obeznámil s povahou jejich manželství. Vzpomněla si na všechna ta léta, která strávila cestováním po zemi křížem krážem, dřením v jedné úmorné, špatně placené práci za druhou. Vzpomněla si na radost, když se konečně postavila na vlastní nohy a koupila si za své veškeré úspory malý domek ve Wisconsinu. A pak si vzpomněla na tu hrůzu, když zjistila, že její syn, kterému z lásky svůj dům — vše, co měla — poskytla jako záruku pro jeho pochybné investice, ji o něj připravil. Laura otočila hlavu přes rameno a zadívala se na dva zápolící muže, které z hloubi srdce nenáviděla. Pak kliku pustila.

Kancelář notáře ve Wycombe byla až příliš velká v pro město, kterému sloužila, a trpěla tíživým nedostatkem světla. Notář, který svým rachitickým vzezřením a šouravou chůzí spíše připomínal správce krematoria, seděl naproti kamenné Lauře v černých brýlích a Michealovi, který sebou neustále šil, protože mu nebylo příjemné křeslo a už vůbec ne prostředí.

„Nejprve mi dovolu nabídnout Vám oběma mé nejhlubší sympatie,” pravil notář mechanicky.

„Mhm,” Laura už se vzdala role truchlící vdovy.

„Váš bývalý manžel a otec po sobě zanechal, ač by se to nemuselo na první pohled zdát, poměrně hodnotné dědictví.”

„On nikdy nenechal peníze rozletět moc daleko,” pronesla Laura hořce.

„Konkrétně je to pět set tisíc, pět set osmdesát čtyři dolarů.” Michael si olízl ret a Lauře lehce škusla tvář. „Plus cena domu na současném trhu — dohromady pozůstalost po panu Simpsonovi činí zhruba milion dolarů.”

Laura nepatrně otevřela ústa. „Panebože! Panebože, milion dolarů. Jak se mu to podařilo?”

„Pokud správně chápu, tak pár let před svou smrtí udělal několik velmi dobrých investic.”

„Investice, no jistě, vidíš?” Laura štouchla do svého syna, který se jen idiotsky usmíval, stále ještě plně nesrozuměn se situací, „takhle se investuje,” pak se opět otočila směrem k notáři, „Kdy peníze dostaneme?”

Starý úředník si sundal brýle z nosu a upřeně se na ni zadíval. V brýlích a s pootevřenými ústy vypadala poněkud směšně.

„Víte, věc se má tak. Vám bohužel z tohoto majetku nic nepřipadne.”

Laury tvář v mžiku změnila výraz, jako by ji někdo polil studenou vodou.

„Prosím?” Pak se ale opět rozzářila. „Ale ach ano, jistě, byli jsme rozvedeni. Myslela jsem mého syna. Kdy on bude mít k tomu všemu přístup?”

Notář si povzdychl. „Stále mi nerozumíte. Abyste chápala, pan Simpson napsal závět.”

Laura už zase vypadala jako moucha, brýle upřené na staříka před sebou aniž by bylo vidět, co říkají její oči.

„Závět, ve které všechno své jmění odkazuje slečně Augustine Meyer z Regensburgu.”

Laura se rozhlédla okolo sebe, jakoby hledala někoho, kdo ji celou nastalou situaci vysvětlí a uklidní ji. „Augustine Mey — Meye —, kdo je doprdele slečna Augustine Meyer z Regensburgu?”

„Její matkou je Andrea Meyer. S vaším manželem se poznali v Bonnu během jeho pobytu v Německu a podle všeho spolu měli krátký román. Pan Simpson se ji před několika lety pokusil vyhledat, ale bohužel už je mrtvá. Při té příležitosti zjistil, že má dceru.”

Kolem Laury se protočil svět. „Takže to všechno dostane nějaký jeho německej bastard?”

Notář zvedl ruce před sebe, jakoby chtěl Lauru uklidnit. „Slečna Meyer není dcerou vašeho bývalého muže — jen se jí rozhodl vzpomenout v závěti.”

Laura vyskočila ze židle. „Vzpomenout? Vždyť jste sám řekl, že ji vůbec neznal. Nikdy ji neviděl. Co když je to jen nějaká podvodnice, která se chce přiživit na našem neštěstí. Ty peníze jsou naše. Tohle nemůže být legální. Přeci nemůže jen tak vydědit svoje zkurvený dítě?”

„Bohužel Vás musím ubezpečit, že chyba to není. Pan Simpson v závěti Vašeho syna zmiňuje — oba dva syny. Každému z nich,” tady se notář nervózně podíval přes brýle na Lauru, která teď stála zapřená o jeho stůl, její černá kukadla zlověstně zahleděná přímo na něj, jako by mu hleděla do duše, „každému z nich odkazuje jedno sto dolarů.”

Laura opustila temnou kancelář notáře v závalu nadávek, odhodlaná svoje peníze na neznámé Evropance vysoudit. To, že v její situaci by ji náklady na mezinárodní soudní spor zcela jistě zlomily vaz, si uvědomila zřejmě několik chvil před tím, než se rozhodla sešlápnout plyn Beetlu až k podlaze a namířit vůz vši rychlostí do stoletého dubu kousek od krajnice výpadovky Wycombe. Na rozdíl od jejího syna, který rozhodnutí matky nesdílel, a kterého našli z roztříštěnou lebkou ležet několik metrů zpátky, ji však náraz neusmrtil. Její tělo skončilo podivně zdeformované mezi kmenem stromu a kapotou, co připomínala harmoniku, nicméně dýchat nepřestala. Záchranka, která na místo nehody přijela, ji odvezla do stejné Bostonské nemocnice, ve které ještě pár dní zpátky ležel Ronny. Ironií osudu se po operaci dokonce dostala do stejného pokoje s vázou květin na okně, které teď ale nikdo nezaléval, a ty tak postupně vadly.

Zbytek života strávila Laura v pečovatelském domě schopná hýbat pouze dvěma prsty u ruky. Den, co den seděla s brčkem a kanylou před televizí, která přijímala jen dva programy, z nichž na jednom běžel dvacet tři hodin teleshopping a tom jednom zbývajícím

bingo. Charlie ji chodil dvakrát týdně navštěvovat, takže měla možnost sledovat, jak ho život neustále fackuje, jak se mu jedno po druhém hroutí všechny tři manželství, a když jednou, pár měsíců po třetím rozvodu, dva týdny za sebou nedorazil, pochopila, že už nepřijde nikdy. Každé ráno u aukce šperků ji před očima proběhl obraz její ruky na klíče dveří od Ronnyho pokoje a ona celý zbytek dne přemýšlela, jak by život vypadal, kdyby se tehdy rozhodla je otevřít. Když konečně přemýšlet přestala, bylo jí sto šest let.

Štěpán Krejčí

Na paletě duše

Šustění sametu
A klapot podpatků
Inkoust, kaňky
Čerň panenek –
Černá díra
A
Knoflíková řada na demarkační linii košile

Jdeš svým vlastním světem
Okolo pampelišek a jabloní
A najednou
Tě přepadá úzkost
Z volných asociací
Zvýrazněných poznámek z přednášek
V sešitech
Světlo bijící do očí
A přesto je v chaosu pořádek

Vzpomeneš si na Měsíc a jeho fáze
Když se procházíš po koberci
Z lístků růže

A jdeš svým vlastním světem
Kolem linie rtů
A kolem vřesoviště
Je bouřka
A všude kolem hromy a blesky
Ohrožují fialky

Najednou se zastydíš za svoje odrbané
nehty
Modřiny a podlitiny
Genciána tě pálí studem

A přesto
Jdeš svým světem

A obloha
I mraky ovcí
Vše
Dokonce i šálek studené kávy
Vše tu má své místo
I okno v mysli
A nepopsaný list papíru
Nevyužitá příležitost
Kapitulace
A velký náhrobní kámen
Obklopený mramorovými sochami

Evelína Kolářová

Sirotek Faren a lakomý krčmář

V přenádherném panství na jihu Starého Údolí žil byl mladý chlapec, který vyrůstal bez rodiny. V sirotčinci jej pojmenovali Faren a vychovali z něj spořádaného a přátelského mladého muže. Když dosáhl pracovního věku, ze svého domova, sirotčince, dobrovolně odešel a zkoušel hledat štěstí ve světě. Nikde mu však nebylo lépe než ve své rodné vísce. Rozhodl se vrátit a byl přesvědčen, že práci najde i zde. Svě štěstí zkoušel, kde se jen dalo. Začal u místního hokynáře, starý obchodník ale neměl o malého pomocníka zájem. Zeptal se také venkovského lékaře, ten bohužel pro Farena oplýval rodinou s dětmi a chlapec navíc postrádal zkušenosti, které by mu mohly v práci pomoci. Svě snažení Faren zakončil u krčmáře, jenž vlastnil velkou hospodu, v níž točil pivo vlastní výroby ze svého malého pivovaru. Tlustý krčmář se Farenovi vysmál a utrousil, že na podobné hlouposti nemá čas ani náladu. Zklamáný Faren nemohl nic dělat. O jeho mladé paže není zájem... Pomalu vylezl na nízký kopec za městem, sedl si do trávy, opřel svá záda o kmen jabloně a hlavu složil do dlaní.

Přes vlhké oči zamlženým zrakem najednou uviděl mezi prsty zvláštní horskou bylinu. Měla modré osrstěné zvonovité květy s fialovým nádechem. Rostlinu si chvíli prohlížel, pak ji utrl a spěchal za alchymistou. Vesnický alchymista byl s lékařem velmi zadobře a již o Farenově snaze najít vhodnou práci věděl. Společnými silami se v herbáři dozvěděli, že chlapec utrl vzácnou bylinu s léčivými schopnostmi. Ještě téhož dne alchymista připravil z rostliny vývar a večer jej podal lékařově nemocné dceři. Do několika málo chvil se jí ulevilo, na zdoání nemoci však jedna dávka nestačila. Farenovi tak bylo nabídnuto: „Pokud seženeš další tyto léčivé rostliny a má dcera se uzdraví, odměna tě nemine.“

Následujícího dne za svítání mohli

obyvatelé panství vidět mladého chlapce, jak shrben k trávě hledá byt jen náznaky modrofialových zvonců. Zdálo se, že snad samým nadšením ani nesnídal... Před polednem Faren již bušil na dveře alchymisty, kde se díval na přípravu dalšího lektvaru a společně s ním pojedl také krajíc chleba se sýrem a medem lesních včel. Jako předešlý den oba dva navštívili rodinu lékaře a podali lék churavé dívce, která dnes koukala svýma oříškovými očima o něco veseleji. Třetího dne vylezla z pohodlných, teplých peřin a opatrně se procházela po světnici. Čtvrtého dne lékař při pohledu na usmívající se dceru usoudil, že je zdráva a že musí Farenovo snažení odměnit. Dostal nejen pár zlatých mincí, ale i něco jídla, pití a v neposlední řadě také lepší oblečení - to své měl totiž od ustavičného klečení v trávě celé zašpiněné a v některých místech roztrhané. Alchymista mu daroval svůj herbář. S takovými dary se chlapec rozhodl následující týdny strávit hledáním jiných vzácných rostlin. Když se nějaká z nich alchymistovi líbila, hned ji od Farena odkoupil. Nebyl však jediný, kdo měl o chlapcovy služby zájem. Starý hokynář si poroučel růžových a rudých květů pro svou ženu. O tkadleně se šušalo, že si nechává od chlapce donášet voňavé horské kvítí, které nadlouho provoní každý její výrobek. Dokonce i kuchař samotného pána vesnice sem tam zaplatil Farenovi, aby jeho pokrmy nabyly té správné svěží chuti. Chlapci nikdy nebylo lépe.

Jednoho pozdního odpoledne se chlapec procházel daleko za svou rodnou vesnicí. Na začátku lesa kdesi mezi stromy našel malinkatý porost čarovně vypadajících rostlin. Jejich okvětní plátky hrály při zapadajícím slunci stříbrnou barvou téměř ohnivými odlesky oranžové. Zapátral v herbáři, ale k jeho překvapení v knize nebylo ani zmínky o bylině se stříbrnými květy. Ze své brašny vytáhl kus uhlu a jal se na prázdné stránky herbáře malovat přibližnou podobu rostliny. Přestože mu hlas v hlavě našeptával, aby ji netrhal, usoudil, že nejlepší bude se optat

alchymisty, zda by něco o této rostlině nevěděl...

Alchymista se zrovna vracel z hospody domů. S korbelem v ruce se dokolíbal k chlapci, polohlasem jej pozdravil a snažil se vsunout klíč do dírký od dveří. Když se mu to konečně povedlo, rozevřel okno, usadil se na okraj postele v místnosti vedle obchodu, postavil korbel se zlatavým mokem na stolec, rozžal svíčku a nedůvěřivým pohledem se zadíval na rostlinu. „Hochu, jsem dost unavený, zítra se na ni podívám a dám ti vědět,“ pronesl zanedlouho. Bylinu opatrně položil na polici nad stolcem, popřál Farenovi dobrou noc a jak široký, tak dlouhý sebou praštil do pokrývek. Téže noci se prohnala vesnicí bouřka. Silný vítr rozrazil pootevřené okno a zasvířel světnici. Alchymistu ze spaní probudilo třítící se sklo ampulek s roztoky všemožných barev. Ihned běžel k oknu, zavřel jej, cosi zamumlal pod fousy a až do pozdního rána spal, jako by jej do vody hodil.

Když procitl, slyšel z vedlejší místnosti zvuky. Byl to malý Faren, který s lehce provinilým výrazem ve tváři uklízel rozbité sklo rozházené po zemi. Alchymista si oddechl, vykouzli chlapci úsměv přáním hezkého rána a vrátil se zpět do ložnice. Měl hrozivou žízeň. Jediné pití v celém domě však bylo pivo v korbě ze včerejšího večera. Zadíval se do něj a zjistil, že se v jeho pěnovém nápoji koupe stříbrokvětá rostlina. „Nejspíše spadla z police při tom velkém větru,“ utrousil alchymista. Věděl, že by to nejspíše neměl dělat, přesto se však napil. Pln překvapení ospalý muž ožil a utíkal k chlapci. Faren se na korbel a bylinu v něm podíval velmi nedůvěřivě, nasládlé vůni ale odolat nemohl. To pivo bylo dokonalé!

Chlapec s alchymistou neznámou rostlinu pojmenovali Stříbrokvětka a rozhodli se, že budou prodávat vlastní pivo. Od krčmáře si nechali dovést naplněný sud a hokynář jim sehnal pár skvělých korbelů a sklenic. Faren opečovával malý porost Stříbrokvětek u lesa a po malých

dávkách je nosil alchymistovi. Ten ostatním vesničanům nabízel prvotřídní pivo. Zlatáky se jen sypaly... Kéž by měla i rodina lékaře podobný úspěch. Lékař si totiž od lakomého krčmáře půjčil mnoho peněz, které teď musel vrátit. Byl nucen nabízet majetek celé své rodiny, hospodskému to ale nestačilo...

Netrvalo dlouho a krčmář se dozvěděl o lahodném tajném pivu. Marně si však lámal hlavu tím, co do něj mohou ti dva zpropadení chlapi přimíchávat. I zeptal se chlapce, co dělá jejich pivo tak neodolatelné. Faren na nic nečekal, usmál se na krčmáře a odvedl jej na louku před lesem. Tam se zcela vážným výrazem natrhal rulík a podal jej krčmáři do rukou se slovy: „Listy nadrtte a nechte je v pivu louhovat. Po třech hodinách směs listů vyndejte a můžete nalévat.“ Lakomý krčmář se chlapci zadíval do očí bodavým pohledem, otočil se a upaloval do pivovaru. Co se nestalo...

Téhož večera na dveře lékaře někdo bušil. Byl to chlapec Faren, kterému jeho lest nedala a šel se podívat do hospody. „Krčmáři se přitížilo,“ volal už zvenčí. Lékař na nic nečekal a v taverně na zemi mezi stoly objevil lakomého krčmáře. V obličej byl celý rudý a sotva popadal dech. Profesí zkušený člověk okamžitě poznal, o č se jedná. Pospíchal do domu alchymisty, chvíli zde setrval a vrátil se i s malou ampulkou zpět za chlapcem a krčmářem. Ten roztok vypil a zanedlouho opět dokázal volně dýchat. Zostuzený hospodský kvapem pochopil, že kdyby nebylo lékaře, měl by namále... Utíkal do vedlejší místnosti, odkryl peřiny, zacinkal penězi, otevřel druhé dveře a zmizel ve stínech noci. Už se do vesnice nikdy nevrátil...

Dobří lidé z panství odsouhlasili, že hospoda a pivovar by měly připadnout lékařovi. Jak by se však mohl věnovat lékařství, když by řídil celou tavernu? Vše tedy věnoval snaživému chlapci. Faren se postupně stal skvělým hospodským. Svému pivu, které se těšilo tak velké oblibě, že pomohl i lékařovi s nedostatkem peněz, dali

dali společně s alchymistou jméno Stříbrokvět. Lékař štěstím bez sebez rozhodl, že se chlapce ujme. Faren nakonec získal něco mnohem cennějšího než hospodu, pivovar nebo dobré jméno. Získal rodinu...

Tomáš Kabourek
Fantasy svět Akadir

Kurva propiska

Propiska to je,
malá věc pro lidstvo,
velká věc pro mě ,
furt ji ztrácím,
nesnáším ji,
kurvu.

Dominik Šebek

Sirény

Pro smrtelníka je zřejmě velice těžké představit si bytost, jakou je siréna...

Sirény jsou nebezpečné. Jsou to dcery říčního boha Achelóa a Múzy Terpsichory. Ach ano, již mnohé jsem o nich slyšel! Kirké mi o nich vyprávěla a varovala mne před nimi, leč nemohl jsem jim uniknout. Tolik zvěstí se dá slyšet o jejich překrásném hlase, jenž prý šplhá se svými výškami až k bohům na hoře Olymp a následně padá do nejtemnějších kouzly prolezlých hlubin!

A naše loď tehdy plula nedaleko jejich ostrova.

Věděl jsem, jak to chodí. Namířím si to za jejich hlasem, najedu na skálu a hup, už je ze mě večere! Ne, ne, ne! Takovým případům odzvonilo, vážení! Jsem muž, neodolám něčemu takovému, tím spíš, pokud mi bylo zakázáno, abych se tam plavil. Nicméně našel jsem jiný způsob...

„Od čeho jsou bohové?“ řekl jsem si. „Přeci, aby nám občas s něčím pomohli, ne?!“ odpověděl jsem si sám, ostatní se mnou nesouhlasili. A tak, vzhledem k tomu, že Poseidonovu miláčkovi Kyklopovi jsem v samém zápalu lítého boje probodl oko, obracel jsem se celou jednu hodinu se svými prosbami a myšlenkami na sice ne tak výkonného, ale v nouzi snad také dobrého mořského boha Nérea. Prosil jsem jej, zda by nějak zařídil, abych si mohl poslechnout sirény a ve zdraví to přežít i s celou svou posádkou.

Poté, ač jsem si nebyl zcela jist, zda mne Néreus vyslechne, loď se rozeběhla směrem k ostrovu sirén. Přemýšlel jsem, že se nese spousta zvěstí o jejich hlasu, nikdo však nemluví o jejich vzhledu... „Jak krásné musejí být!“ myslel jsem si. Dokonce jsem o tom stihl napsat krátké zamyšlení do svého osobního deníčku (viz jeho poslední stránka).

Moře bylo klidné, snad jen trocha mléčného oparu v dáli. Náhle mě však přepadly obavy, aby snad sirén nebylo málo. Co když je zrovna teď na ostrově jen

jedna a já mám celou posádku?! Naštěstí jsem použil skvělý vynález, který jsem pro všechny případy vezl s sebou: špunt. Ó ano! každý z mých mužů jako pozornost ode mě dostal dva špunty. Pokud se nemůžete dopočítat, proč pro jednoho muže dva špunty, vysvětlím: každý špunt do jednoho ucha – složité, vím, ale účinné. (Ielos samozřejmě dostal jen jeden, když je na druhé ucho hluchý). Tak si je všichni dali do uší. Ještě předtím, než tak učinili, jsem je varoval, aby zůstali na palubě. Naprosto zřetelně jsem zdůraznil, že jakmile se vrátím, musí zdvihnout kotvy a odplout. Skvělý plán, což?

Vzal jsem si malou loďku a vyplul k ostrovu. Přemýšleje nad krásnými sirénami jsem si pomalu a v klidu pádloval. Náhle zazněl hlásek. Zněl slabounce, jemně. Zrychlil jsem. Okolí bylo zahaleno mlhou, nic jsem neviděl. Hlas se znásobil a zněla jich spousta, desítky a stále hlasitěji. Zřejmě jsem nebyl daleko od ostrova.

Vtom mi začalo nad hlavou něco kroužit. Zvedl jsem zrak a přestal pádlovat, ba jsem se i o kus vzdálil od ostrova zpět. Ten hlas mě přímo vábil, zamiloval jsem se do něj. Zněl božsky! Nic jsem nevnímal, jen jej. O moment později se něco dotklo mé nohy. Ucukl jsem a zděšením bohužel zcela disharmonicky vykřikl. Ještě teď je mi zle, když si na to vzpomenu! Já... já jsem doufal v překrásné ženy s medovými světlem protkanými hlasy, ale tohle nebylo nic z toho! Mělo to něco, co velice zdánlivě připomínalo dívčí hlavu – soudě pouze podle dlouhých vlasů – a tělo ptáka! Rozumíte? Ptáka! Peří! Zíralo to na mě a zřejmě se to pokoušelo o úsměv a já měl chuť se rozplakat. Párkrát jsem kopl a ono se to chtělo prát. Žádné strachy, vyhrál jsem! Vítězně jsem si jedno z pírek, která vypadla z toho tvora, posadil za ucho.

Veškeré okouzlení zmizelo. Zcela zhrozen a zhnusen odplul jsem zase zpátky na loď. Po cestě jsem z vody vyndal lelouse, protože ten trouba si dal špunt do toho ucha, na které je hluchý. Vysvětlil jsem mu, jak se věci mají, ale nevnímal mě, a tak

jsem mu špuntem zacpal pusu. A bylo po starostech.

Jelikož moje posádka mě nepoznala (zřejmě kvůli tomu pírků za uchem), tak hned poté, co jsem všem vyndal špunty z uší, jsme odpluli. Já – odsouzen poslouchat to krákorání další hodinu! Opadla ze mne veškerá chuť vidět nebo slyšet (!) cokoliv jako sirénu znovu! A usoudil jsem také, že buď proti mně Néreus něco má, nebo máme každý rozdílný názor na význam slov „ve zdraví to přežít.“

Uklidím všechny šuplíky

šup šup

Uklidím špínu
Přetřídím staré
Udělám místo novému
Tak to je
Tak to funguje

Staré už nefunguje
Vyčerpá se
Dojde
Dochodí
Rozpadne se
Neplatí

Staré
je malé
škrtí
Je úzké
Nesedí
Je ohmatané
Nevzhledné
Pomačkané

Staré
je opotřebované
unavené
roztřepané
roztřesené
zažloutlé
rozkolísané
zapomenuté

Taky budu jednou stará...

Hedvika Šlápotosová
Hedverie

Pavučina snů

„Hej! Slyšíte mě? Jste v pořádku?“

Cítil, jak mu někdo zatřásl ramenem. Zamručel a otevřel oči. Musel několikrát zamrkat, než se mu podařilo zaostřit. Skláněl se nad ním chlápek, asi třicetiletý, v dlouhém černém plášti s divnými klikyháky na lemech rukávů. Nevzpomínal si, že by ho někdy předtím viděl.

„Rozumíte mi?“

„Jo, jasně. Proč bych neměl?“ zamumlal ospale.

Muž vypadal, že ho odpověď překvapila. „Jak jste se sem dostal?“ ptal se dál neznámý.

Teprve teď mu došlo, že vlastně neví, kde je. Do zad ho tlačil nerovný kámen. Když se ohlédl, zjistil, že je to stěna domu. Žádný takový ale nikdy předtím neviděl. Pokud nepočítal obrázky nebo počítačové hry zasazené do pseudostředověkého prostředí. Okolní domy vypadaly podobně. Zem, na které seděl postrádala dláždění. Nervózně si poposedl a vzhlédl k neznámému. „Kde to jsem?“

„V Ruardenu,“ odpověděl a narovnal se.

Jasně sluneční paprsky ho téměř připravily o zrak. Zamžoural a v jeho zorném poli se objevila natažená ruka. Přijal ji a postavil se na nohy. Všiml si, že má na sobě pyžamo. Proboha, co jsem včera vyváděl? Marně pátral v paměti, ale nedávná minulost pro něj byla stejnou záhadou, jako přítomnost.

„Kde jste to říkal, že jsme?“

„V Ruardenu. Říká vám to něco?“ Zavrtěl hlavou.

„Pamatujete si, jak jste se sem dostal?“

Znovu zavrtěl hlavou.

„Na co posledního si vzpomínáte?“

„Já...nevím...,“ chytil se za spánky.

„Šel jsem do postele... pak jsem se probral tady.“ Začínala se ho zmocňovat panika. Všiml si, že kolemjdoucí lidé na ně zvědavě koukají, nikdo se ale nezastavil. Něco mu na nich připadalo divné... a nebylo to jen jejich výstřední oblečení, které by se víc

hodilo na natáčení historického filmu než do města. Pak mu to došlo. Nikdo z nich neměl mobil, nikdo neměl sluchátka v uších. I okolní zvuky byly jiné, než na jaké byl zvyklý. Neslyšel ani auta, ani vlaky. Ani žádný jiný zvuk typický pro moderní město.

„Kde to jsem?“ zeptal se znovu a bylo jasné, že nemyslí název města.

Muž v černém si zamýšleně promnul bradu. „To je... komplikované.“

„Propadl jsem se v čase? A kdo vůbec jste?“

„Jmenuji se Ratri, jsem hraničář.“

„Hraničář? Já to nechápu.“

Vysvětlím vám to, ale ne tady na ulici.“ Ratri se rozhlédl, pak se otočil bokem a hleděl do dále. Mlčky si hryzal ret. „Ruarden asi nebude nejlepší nápad. Ne dokud nevím, co za tím je...“ mumlal si polohlasně. „Mám nápad,“ otočil se a podal mu ruku. „Co byste řekl na klidné, tiché, trochu odlehle místo, kde nás nikdo nebude rušit?“

Přikývl a váhavě přijal nabízenou ruku.

„Zavřete oči.“

Pak se svět zatočil a zmizel.

„Doprdele, jak jste to udělal?! Kde to jsme?!“

„Jak se cítíte?“

„Zmateně se cejtím ty vole! Před vteřinou jsme byli ve městě!“

„Není vám špatně? Netočí se vám hlava?“

„Ne...“ zhluboka dýchal a snažil se uklidnit i přes to, že se svět kolem něj asi zbláznil. Klouzal očima po zelených korunách stromů, tak hustých, že přes ně slunce prosvítalo jen s obtížemi, a přemýšlel, jestli je to sen anebo mu definitivně přskočilo. Nebo se opravdu propadl v čase. Takové případy se prý stávají, četl o nich, a část z něj vždycky věřila, že jsou pravdivé. Tajně toužil něco takového zažít na vlastní kůži. Něco, co by znamenalo, že moderní svět ještě neztratil všechna svá kouzla a záhady. Je tohle snad ono? Dočkal se? Báł se uvěřit.

„Kousek odtud je místo, kde si budete moci odpočinout. Taky tam máme náhradní oblečení a něco k jídlu. Nejdříve si ale musíme promluvit.“

„Jak jsme se sem dostali?“

„Přenesl jsem nás.“

„Teleportovali jsme se?!“

Ratri sledoval svého společníka, jak pochoduje sem a tam a rozhazuje rukama. Uvažoval, jestli ho přece jen neměl odvést na Ruarden. Předat ho velmistryni a věnovat se svojí práci. Jenže byl zvědavý. Musel zjistit, jak se sem ten člověk dostal.

„Slíbil jsem vám vysvětlení,“ odmlčel se a přemýšlel, čím začít. „Asi už jste pochopil, že tenhle svět se liší od toho, co znáte.“

„Svět?“ přestal pochodovat a sedl si na padlý kmen. Nějak tušil, že na to, co přijde by se měl posadit.

Ted' začal přecházet Ratri. „Náš svět – tento svět a ten váš kdysi dávno tvořily jeden celek. Pak ale přišla válka a... no nebudu vás nudit zbytečnou historií, ale v jejím průběhu přišel jeden muž s plánem, jak ji ukončit. Trvale rozdělit znepřátelené strany. Zjednodušeně řečeno: dát každé straně svůj svět. Světy jsou od sebe odděleny Hranicí, kterou já a ostatní hraničáři střežíme. Za normálních okolností dokážou mezi světy přecházet jen hraničáři. Až do teď.“

Ratri se odmlčel. Jeho nedobrovolný společník zíral do prázdna.

„To je... úžasný...“ vydechl.

Tuhle reakci nečekal. Byl připravený na paniku, popírání.

„Úžasný?“ zopakoval Ratri.

„Jo. Celej život jsem snil o něčem takovém. Že je na světě něco víc. Že život může být víc než jen chození do práce. Snil jsem o světě, kterej...“ rozhodl rukama, „chápete ne? Říkáte, že umíte přecházet mezi světama, takže jste to viděl ne? No řekněte, chtěl byste tam žít?“

Ratri si přejel rukou po vlasech. „Víte, vám to asi nedochází, ale to, že jste tady je problém.“

„Proč?“

„Říkal jsem, že normálně dokáží přecházet jen hraničáři. Je to díky tomu, že jsme napojení na Hranici. Pokud by se pokusil přejít někdo jiný, zemřel by.“

„Tak jak to, že jsem tady?“

„Jak se cítíte?“

„Dobře. Proč se na to pořád ptáte?“

„Protože byste se neměl cítit dobře.“

Naše světy se liší. Když pomínu fakt, že byste vůbec neměl být naživu. Tak delší pobyt zde by vás eventuálně vyčerpával k smrti v rámci několika dní.“

„Hm...vážně je mi dobře.“

„I tak bude nejlepší, když se co nejdřív vrátíte zpátky.“

„A co když nechci?“

„Ted' jsem vám vysvětloval, že –“

„Ale mě nic není.“

„Zatím. To se může rychle změnit.“

„Ale –“

„Pojďte, vezmu vás dovnitř, ať se můžete převléknout. Určitě je vám v tom chladno.“

„Vlastně ani ne, ale nějaký oblečení by bodlo.“

Šli mlčky. Les houstnul, stromy rostly blíž u sebe. Lesní pěšina se klikatila a mizela v šeru. Na horizontu se rýsovaly zalesněné kopce.

„Z druhé strany je dřevařská vesnička, kterou prochází celkem rušná obchodní cesta. Jsme sice stranou, ale úplně odříznutí nejsme.“

Na místo dorazili jen několik minut poté. Usedlost se skládala z malé stáje momentálně prázdné, a podlouhlého přízemního dřevěného domku naproti ní. Další budova se rýsovala vzadu u hradby stromů. Minuli domek a pokračovali k jednopatrové, taktéž dřevěné, stavbě o velikosti větší chalupy. Ve dveřích se málem srazili s mladě vypadající dívkou s velkým košem v rukou. Věnovala mu zvědavý pohled, Ratri mu mírnou úklonu a odběhla. Ratri nahlédl dovnitř. „Eoine?“

Místnost, soudě podle dlouhého stolu s šesti židlemi a kamny v rohu, sloužila jako kuchyň a jídelna. Ratri jí prošel a otevřel dveře naproti. Ocitli se v chodbě.

Z několika dveří byly jedny dokořán otevřené. Zamířili k nim. Pokoji vévodilo zařízení, jehož účel se vymykal Danovu chápání. Nejvíce připomínal kombinaci lapače snů a zvonkohry. Nejzvláštnější ovšem bylo, že se vznášelo asi metr nad podlahou a jeho jednotlivé části se v nepravidelných intervalech otáčely na všechny strany. U zařízení stál masivní starý stůl, jaký dnes seženete jen ve starožitnictví a dáte za něj majlant. Za ním seděl muž. Byl oblečený stejně jako Ratri a vypadal o pár let starší. Střídavě pozoroval vznášející se aparát a něco zapisoval do knihy před sebou. Nevypadalo to, že by si jich všiml. Ratri zaklepal na otevřené dveře. „Eoine?“

Oslovený mu nevěnoval pohled, jen vztyčil ukazováček levé ruky a dál zapisoval. „Čekal jsem, že se vrátíš, až večer,“ odložil pero a vzhlédl. „A kdopak je tohle?“

„Je z Nového světa, našel jsem ho v Ruardenu.“

„Na hradě?“

„Ve městě. Neví, jak se tam dostal.“

„Dan. Jmenuju se Dan,“ přerušil je.

„Těší mě,“ zabručel Eoin, pak se znovu obrátil na Ratriho. „Proč jsi ho nepředal velmistryni. Tohle je práce pro dvojčata.“ V kuchyni bouchly dveře. Ratri strčil hlavu do chodby. „Eriko?“

Do chodby nakouklo děvče z dřívějšíka. „Přejete si?“

„Mohla bys tady Danovi sehnat nějaké oblečení? A najdi mu pokoj, zůstane tu na noc.“

Dan chtěl protestovat, ale Erika se do něj zavěsila a vedla ho chodbou ke schodišti.

„Omlouvám se za ten nepořádek, ale nevěděla jsem, že mistr bude mít hosta,“ Erika vyndala ze skříně svícen, postavila ho na stolek u postele a začala na něj umisťovat svíce.

„Vsadím se, že on to taky nečekal,“ zabručel Daniel polohlasně a sledoval, jak Erika křesadlem zapaluje svíčky.

„Budete si přát koupel?“ zeptala se, když skončila.

Daniel si vzpomněl na své probuzení na blátivé zemi a přikývl.

„Hned to bude.“

Klaply dveře a Daniel osaměl. Vyhlédl z okna. Obloha tmavla a černé stíny stromů dávaly krajině až hororový nádech. Zvuky nočních dravců, na které nebyl z města zvyklý ten dojem ještě umocňovaly. Přemýšlel, kde se ráno probudí. Tady? Tam? Udělal několik kroků k posteli, přejel rukou po přikrývce. Dotkl se stolku vedle ní. Nakonec si sedl na pelest a díval se do plamenů. Všechno to bylo tak skutečné a neskutečné zároveň. Už teď věděl, že neusne. Báł se usnout. Báł se, že se probudí ve svém bytě a zjistí, že to byl jen sen. Občas míval takové živé sny, kdy si nebyl jistý, jestli se to skutečně stalo, nebo ne. A vždycky, když zjistil, že se mu to jen zdálo, bodlo ho u srdce, jako by malá část z něj, ta, která stále věřila v zázraky, umřela.

Zaklepání ho vytrhlo z myšlenek. Než stačil vstát, Erika otevřela a vstoupila. V náruči držela hromádku oblečení. Za ní vstoupili dva muži, které Dan ještě neviděl. Jeden postavil doprostřed místnosti velký škopek a další do něj nalil dvě vědra vody. Beze slova zase odešli.

„Přinesla jsem mistrovo náhradní oblečení, doufám, že vám bude. Užijte si koupel,“ řekla, když vedle něj oblečení položila. Ve dveřích mu věnovala další ze svých úsměvů a byla pryč.

Dan se svlékl a vlezl do vany. Voda byla víc studená, než teplá, škopek příliš malý a kartáč, který našel, hrozil, že mu sedře kůži. Raději se jen opláchl a zase vylezl. Začínal si uvědomovat, že život v moderním světě má i přes množství nedostatků i nezanedbatelné výhody. Vzpomněl si na to znovu, když si lehl na tvrdou postel. U stropu visel pavouk. Daniel si přitáhl pokrývku k obličeji. Zašklebil se, když ho do nosu udeřil neidentifikovatelný zápach. Odolal nutkání vyskočit z postele a zavřel oči.

„Myslím, že je to zbloudilec,“ řekl Ratri,

když byli z doslechu.

„To je nesmysl. Zbloudilci nedokážou přejít. Nedokážou otevřít průchod a uvíznou mezi světy. Když je včas neodhalí, ztratí kontakt s tělem. Tělo upadne do kómatu a nakonec zemře.“

„Já vím. Ale má všechny znaky. Našel jsem ho spát na ulici. Vůbec netuší, jak se tam dostal. Nepamatuje si, co dělal včera. Jen to, že šel spát. A ocitl se tady.“

„Možná lže.“

„Nelže, přečetl jsem ho.“

Eoin si podepřel bradu a zamyšleně Ratriho pozoroval.

„Když jsem se mu snažil vysvětlit, co se stalo, řekl mi, že o tomhle snil. O jiném světě, o útěku. To je další znak.“

„Touha najít jiný, lepší svět. S trochou magie v krvi může spustit pokus o přechod...“ zamumlal Eoin.

„Přesně. Už se něco podobného stalo. Četl jsem o tom.“

„Vím, co máš na mysli. To bylo něco jiného. Ten člověk nepřešel v pravém slova smyslu. Dokázal sem protlačit astrální tělo, neprošel fyzicky, jako tvůj přítel.“

„Je to přinejmenším podobné,“ namítl Ratri.

„Jenže toho zachránil hraničář z Nového světa. Stáhl jeho duši zpátky do těla. Co chceš dělat s ním?“

Ratri se kousl do rtu a mlčel.

„To jsem si myslel. Nech to na dvojčatech. Máme dost své práce.“

„Copak tě nezajímá, jak se to stalo?“

„Vlastně ani ne,“ Eoin zašilhal ke vznášejícímu se přístroji.

„Rozumí nám.“

Eoin odtrhl pohled od aparátu. Neuvedomil si to, dokud na to Ratri nepoukázal.

„Nejen mě, ale i Erice. Sám jsi to viděl.“

„Ale to nedává smysl. Jen hraničáři dokáží mezi sebou komunikovat díky Hranici.“

„Ani hraničář by nerozuměl Erice,“ podotkl Ratri. „Už tě to zajímá?“

„Jen další důvod ho odvést na Ruarden.“

Ratri rozhodil rukama. „Velmistryně ho zavře a pustí k němu jen párek dvojčat. Nikdy se nedozvíme, co je zač.“

„Rasmuse,“ řekl Eoin a zamračil se na rotující spirálovitou součástku.

„Co?“

„Spíš, než dvojčata za ním pustí Rasmuse.“

Ratri se otrásl. „Rasmus je řezník.“

„Ale má výsledky, tak mu to prochází.“

Zdálo se mu, že se vznáší. Kolem něj byla jen tma. Zkusil se pohnout, ale něco ho drželo. Něco studeného a lepkavého. Pokusil se pohnout hlavou. Cítil, že se mu něco odlepilo od temene. Jako by ležel na lepicí pásce. Otočil hlavu a zjistil, že má kolem rukou omotané duhově barevné lano. Zkusmo za něj škul ale drželo pevně. Navíc lepilo. Stejně lano mu svazovalo nohy. Zazmítal se, ve snaze se vyprostit, ale přilepil se ještě víc. Připadal si jako moucha na mucholapce. Nebo v pavučině. Než se nad tím mohl podrobněji zamyslet uslyšel klapání. Znělo trochu jako podpatky na parketách a stále se přibližovalo. Rytmus klapání neodpovídal lidským krokům. Otočil hlavu za zvukem. Sykl bolestí, protože si prudkým pohybem vyškubl několik vlasů. Temnota kolem prořídla, anebo se jeho oči přizpůsobily. Dokázal rozeznat nejbližší okolí. A ani trochu se mu nelíbilo, co vidí. Nacházel se v jeskyni, musela být pěkně velká, protože z jeho „lůžka“ se rozbíhala závěsná lana. Předpokládal, že jsou připevněná ke stěnám jeskyně, ale na jejich konec nedohlédl. Nehybný vzduch dával tušit, že je někde hlouběji v jeskynním komplexu. Slyšel kapat vodu. Nejprve si myslel, že právě kapající voda mohla za to klapání, které slyšel a že si s ním jen hraje ozvěna.

Že se velice mýlí se dozvěděl vzápětí. Klapání se ozvalo znovu. Přímou za jeho hlavou. Sít, ve které se nacházel se vibracemi rozhoupala. A on pochopil, že je to pavučina. Protože se nad ním tyčil obrovský pavouk.

Daniel vykřikl. V panice sebou škubal,

ale jen se víc a víc lepil. Brzy se nemohl hýbat vůbec. To mu ale nezabránilo křičet. Ozvěna jeho křik znásobovala, až byl téměř ohlušující. S monstrem to ale ani nehnulo. Zahýbalo kusadly velikosti Danielova předloktí a pozvedlo přední nohy. Sít se rozhoupala a jeskyně se začala točit. Točila se stále rychleji a rychleji. Daniel cítil tlak, jak se mu pavučina těsněji omotávala kolem těla. Jeho křik stále zněl jeskyní i když mu hlava zmizela v kokonu.

Nic neviděl. Nic neslyšel. Nemohl se hýbat. A nemohl dýchat. Maraton myšlenek nestíhal sledovat. Pálily ho plíce, marně volající po vzduchu. Vzápětí všechno přerušila bolest tak silná, že se dosavadní situace jevila jen jako mírné nepohodlí. Pavoučí kusadla se mu zaryla do těla. Slyšel, jak mu křuply kosti. Cítil, že padá. Tvrdě narazil na kamennou zem, zjistil, že může dýchat. A křičet.

„Už ho neudržím! Dělej něco!“

„Nemohu ho probudit. Hej Danieli! Slyšíš?! Vzbud se, je to jen sen!“

„Pozor!“

Ratri tak-tak uskočil před vědrem vody, které na Daniela vrhla Erika. Ten přestal křičet a začal se dusit.

„Danieli! Hej Danieli! To jsem já, Ratri.“

Daniel otevřel oči. Těkal očima mezi Ratriem a Erikou a snažil se vzpomenout, kde je. Když se tak stalo, ulehčeně si vydechl.

„Co se stalo?“

Daniel chtěl odpovědět, ale z hrdla mu vyšlo jen zachrptění.

„Přinesu vodu,“ vyskočila na nohy Erika.

„Jestli už mě nepotřebuješ,“ Eoin vstal ze své pozice za postelí a se zamračeným výrazem si ždímal oblečení, „půjdu se převléct.“

Ratri neodpověděl, možná ho ani neslyšel. Byl totiž plně zaujat Danielem.

Eoin si povzdechl a odešel z pokoje.

„Tady,“ Erika podala Danielovi, který se mezitím vymotal z pokrývky a usadil se

na pelesti, pohár s vodou.

Daniel ho s děkovným úsměvem přijal a naráz vyprázdnil. Třásl se po celém těle.

„Děkuju,“ pořád chraptěl, ale alespoň dokázal artikulovat.

„Co se stalo?“ zopakoval Ratri svou otázku.

„Měl jsem šílenou noční můru.“

„Popište ji.“

Po Danielově tváři přešel stín. „Musím?“

„Může to být důležité.“

„Máte tu něco silnějšího?“

Ratri se otočil k Erice, ale ta už otvírala dveře.

„Jen mizerné víno.“

Daniel něco zabručel. Pak si zhluboka vydechl a pustil se do vyprávění. Moc toho nebylo. Při vyprávění připadal si trapně, slova vůbec nedokázala popsat tu hrůzu a bolest, kterou si prožil.

„Bylo to úplně skutečný, stejně skutečný, jako si připadám tady s váma.“

„Vadilo by vám, kdybych se podíval?“ Ratri si poklepal na spánek.

Daniel zaváhal.

„Jen na ten sen,“ ujistil ho Ratri.

„Dobrá, ale proč jsem to musel vyprávět? Proč jste se nepodíval rovnou?“

„Vaše postřehy jsou stejně důležité, jako to, co jste prožil,“ Ratri s otázkou v očích pozvedl ruce. Daniel přikývl a zavřel oči.

Když skončil, Daniel vyprázdnil další pohár vína. „Mohl jste mě varovat, že to uvidím taky,“ zabručel do poháru.

Ratri byl pobledlý a zrychleně dýchal. Daniel mu podal víno.

„Měl jste pravdu, bylo to až příliš reálné. Divím se, že jsme vás probudili.“

„A že to nebylo lehké,“ ozvala se Erika, která jim poctivě dolévala.

„To už stačí,“ zarazil ji, když se chystala znovu naplnit Danielův pohár. „Necháme Daniela obléct. Já mezitím vymyslím, co uděláme s tou noční můrou.“

„Takže mi nepomůžeš?“ Ratri stál se

založenýma rukama a pozoroval Eoina. Seděl za svým stolem, už v suchém oblečení, jen vlasy se stále vlhce leskly.

„Promiň, ale ne. Koukají z toho akorát problémy.“

„Jak chceš, najdu si někoho povolanejšího.“

Eoin povytáhl obočí. „Jako koho?“

„Čaroděje.“

Eoin se zasmál „Tak to hodně štěstí.“

Dana a Eriku našel venku. Dan měl na sobě jeho hraničářský plášť a už vypadal lépe.

„Děkuji, že jsi se o něj postarala, už tě nebudu zdržovat.“

Erika vyskočila na nohy. „Bylo mi potěšením!“ mrkla na Dana a vyrazila za svými povinnostmi.

„Uděláme si malý výlet,“ oznámil Ratri a podal Danovi ruku.

„Moment. Nejdřív si chci promluvit.“

„O čem?“ stáhl ruku.

„O mě. O vás. Chci vědět, o co vám jde. Nebo snad takhle normálně trávíte dny? Sbíráte cizince na ulici?“

Ratri se zasmál. „Ne to ne. Vlastně tu děláme výzkum.“

„Hranice?“

Přikývl. „Navásjsem narazil náhodou, měl jsem ve městě nějaké pochůzky. Můžeme jít?“

„Ještě jsem neskončil.“

Ratri si založil ruce na prsou. Očividně by už nejraději vyrazil, ale Danovi to bylo jedno. Nenechá se tahat sem a tam, jako nějaká kuriozítka.

„O co vám jde? Proč mě taháte sem a tam? Proč jste mě tam prostě nenechal?“

„Zajímáte mě. Neměl jste se sem vůbec dostat, a přesto jste tady. Neměl byste mi rozumět, přesto rozumíte nejen mě, ale i Erice. Nepředpokládám, že mluvíte plynne latinsky?“

Zavrtěl hlavou. „Jen anglicky.“

„Navíc to vypadá, že vás nijak neovlivňuje místní prostředí. Ani teleportace. Většinu lidí to pořádně zabloumá žaludkem, ale vy nic. Chci zjistit, co za tím stojí.“

„A až to zjistíte?“

Ratri se kousl do rtu. „To bude záležet na tom, co zjistím.“

„Chcete mě poslat zpátky.“

„Velmi pochybuji, že se ukáže, že váš současný stav je trvale udržitelný. Hranice odděluje světy už téměř pět set let a dosud se neobjevil nikdo, kdo by byl schopen dlouhodobě zůstat na druhé straně.“

„Možná jsem první.“

Po tváři mu přelétl letmý úsměv. „Možná.“

„Takže. Kam jste to chtěl jít?“

„Do Aglioganu. Eo by radši umřel, než aby vytáhl paty z domu, takže si musíme najít jiného odborníka.“

„Odborníka?“

„Čaroděje.“

„Čaroděje...“ vydechl Dan. V tom výdechu se mísilo ohromení s očekáváním. Přijal nabízenou ruku a svět se znovu zatočil a zmizel.

Město věží je přivítalo po krátkém výstupu do kopce. Ratri se zachumlal do pláště, ale lehké oblečení moc ochrany proti náporům horského větru neposkytovalo. Danielovi to nevadilo. Vítr mu čečral krátké vlasy, ale nestudil. Přišlo mu to trochu zvláštní. Nikdy nebyl typ na turistiku, raději si uvařil šálek čaje, zalezl do deky a četl si. Možná by mohl někam vyrazit... Až se vrátí. Dobrá nálada ho rázem přešla.

Ratri ho vedl úzkými, klikatými uličkami. Proplétal se mezi věžemi nejrozličnějších provedení, hlavně co se výzdoby týkalo. Dan si všiml, že mnoho z nich je osázeno něčím, co velmi dobře imitovalo zlato a drahokamy. Musela to být imitace, protože aby byli viditelné i z téhle vzdálenosti, musely by být obrovské. Některé z věží byly tak vysoké, že nedohlédl na vrchol, ať zaklonil hlavu sebevíc. Impozantní to jistě. Ale bydlet by tam nechtěl. Rozhodně ne v době, která neznala výtahy. Ratri si také prohlížel věže, ale na rozdíl od Daniela za tím bylo víc než obdivování architektonických výstředností. Nejspíš našel, co hledal,

protože u jedné z věží zaklepal na dveře. Masivním klepadlem s dračí hlavou. Zaklepal podruhé a potřetí, ale nedostalo se mu odpovědi. Ratri pokrčil rameny a seběhl ze schodů.

„Váš přítel není doma?“ optal se Daniel.

„Co?“ zarazil se.

„V té věži, měl jsem za to, že –“

„Aha. Ne. Není to můj přítel a nejspíš je i doma. Čarodějové nejsou zrovna venkovní typy. Jen se se mnou nechce bavit.“

„Proč?“

„No... Mezi hraničáři a čaroději panuje jisté... napětí. Konkurenční boj, dalo by se říct.“

„Takže, co budeme dělat?“

„Zkusíme to jinde.“

Po celé věčnosti pobíhání po městě a klepání na dveře se dočkali jen dvou odpovědí. Říct, že byly negativní, by bylo značné podhodnocení situace. Jeden značně nerudný chlápek na ně dokonce pustil psa. Nebylo by to tak hrozné, kdyby ten pes neproběhl zdí a nesvítili mu oči. Od té doby si dal vždy záležet na tom, aby se držel v uctivé vzdálenosti, když Ratri klepal na další z nekonečné řady dveří. Přestávalo ho to bavit. Necítil se fyzicky unavený, což bylo po hodinách a hodinách pobíhání zvláštní a nejspíš by se nad tím i pozastavil, ale už toho měl dost. Chtěl se vrátit. Dokonce se mu i zastesklo po jeho malém bytě. Mračil se na věže, které ho ještě před nedávnem fascinovaly a modlil se, ať už je někdo vyslechne. Nebo ať už to Ratri konečně vzdá. Bylo mu jedno, co z toho to bude.

Z myšlenek ho vytrhlo zaskřípění dveří. Vzhlédl, připraven v případě potřeby vzít nohy na ramena. Zatím to vypadalo dobře. Ratri se bavil s nějakou dívkou v šedém hábitu. Trochu připomínal mnišské kutny, co tuhle viděl v nějakém filmu v televizi. Neslyšel, co si povídají, ale z toho, co viděl, to nevypadalo na konec jeho utrpení. Dívka zvedla ruce a rezolutně vrtěla hlavou. Když se snažila zmizet

uvnitř a nejspíš prásknout dveřmi, Ratri do nich pohotově strčil nohu. Sklonil se a něco říkal. Nejspíš to zabralo. Dveře se sice neochotně, ale pootevřely. Ratri se na něj obrátil a mávl. Daniel vyšel ze stínu, vystoupal po schodech a připojil se k Ratrimu a jeho nové známosti.

„Dovnitř nemůžete, mistr Severian má práci. A i kdyby neměl, určitě se nebude obtěžovat s párem hraničářů.“

„Jsem si jistý, že to tvého mistra bude zajímat.“ Ratri vtlačil dívku do dveří a Daniel vklouzl za nimi, těsně před tím, než se dveře se zaduněním zabouchly.

„Syrayo? Co je to tam za hluk?“

„Syraya? Hezké jméno.“

„Budu mít malér,“ Syraya se otočila k mužům zády, vstříc přibližujícím se krokům.

„Co tu dělají?“ Severian mluvil tiše, ale jeho hlas byl jako závan ledového vzduchu. Daniel měl sto chutí okamžitě vypadnout, ale Ratri byl jiného názoru. Postavil se před Syrayu a ujal se slova.

„Severian, že? Jmenuji se Ratri a tamto je Daniel.“

Severian si založil ruce na prsou a mlčel. Daniel doufal, že ani v tomhle světě nejsou lidé schopni zabít pohledem.

„Odejďte,“ šeptla Syraya. Daniel by ji milerád poslechl, ale Ratri byl jeho jediným pojítkem s tímhle světem, nemohl prostě utéct a nechat ho tu.

„Jen mě vyslechněte,“ pokračoval Ratri. Daniel uvažoval, jestli má ocelové nervy nebo je to prostě blázen. Severian se beze slova otočil a zmizel jim z dohledu.

„Výborně,“ zaradoval se Ratri a vykročil za ním.

„Vážně si myslíte, že je to dobrý nápad?“ chytil ho za rukáv Daniel.

„Samozřejmě, vždyť nás pozval.“

„Já nic neslyšel.“

Ratri se k němu otočil. „Nevyhodil nás, ani na nás neposlal žádného mazlíčka, ani nás neproměnil v něco nechutného. Takže je ochotný nás vyslechnout.“

„A proměnit nás potom,“ zabručel

Daniel, ale vykročil za Ratri.

Severian už na ně čekal. Seděl za nevelkým stolem, pohodlně usazený v křesle. Pořád se však mračil a propichoval je ledově modrýma očima. Chlad z něj přímo vyzařoval.

Ratri nečekal na vyzvání a sedl si na jedno ze dvou volných křesel. Daniel chvíli nervózně přešlapoval. Uvažoval, že když zůstane stát, bude moci rychleji utéct. Na druhou stranu se mu nervozitou podlamovala kolena. Nakonec usoudil, že pokud by se čaroděj přece jen rozhodl sprovodit je ze světa, nestihl by ani zareagovat. Natož utéct. Klesl do měkkého polstrování a Ratri se pustil do vyprávění. Začal tím, že uvedl na pravou míru jeho identitu.

„Hraničář jsem jen já, on,“ palcem ukázal na Daniela, „je záhada.“ Severian mlčel. Jeho tvář zůstávala neměnná.

Daniel se uklidnil natolik, že se začal nudit. Bloudil očima po místnosti. Byla velká, možná až příliš a vedly z ní troje dveře. Uvědomil si, že vnitřní velikost neodpovídá vnějšímu obvodu stavby. Nejspíš si tu začínal zvykat, protože ho to nepřekvapilo. Zaměřil svoji pozornost zpátky na Ratriho vyprávění. Zrovna se dostal do části s pavoučí noční můrou.

To čaroděje očividně zaujalo. Naklonil se blíž a jeho pohled ztratil něco z ledové nepřístupnosti. Když Ratri domluvil, Severian se zaměřil na něj. Vyptával se ho na nejružnější detaily. Velikostí a chováním pavouka počínaje a barvou pavučiny konče. Daniel odpovídal tak přesně, jak jen mohl. Cítil, že je to důležité.

„Jedl jste?“ zeptal se znenadání. Daniela náhlá změna tématu vyvedla z míry. Uvažoval, jestli se nepřeslechl.

„Tak jedl?“ zeptal se znovu.

„Ne... ještě ne.“

„A včera?“

„Vlastně... ne.“

„Máte hlad?“

Daniel měl tušení, že se mu čaroděj nechystá nabídnout zbytky od oběda, tím

spíš nechápal, kam těmi otázkami míří.

„Ne.“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Syrayi.

„Já?“ vyhrkla.

Severian se opřel v křesle a mávnul rukou k Danielovi. „Řekni mi, co si o tom myslíš.“

Syraya se nejistě přesunula k Danielovu křeslu. „Mohli byste se postavit?“ Daniel vstal a postavil se několik kroků od křesla. Syraya ho několikrát obešla kolem dokola. Měla přivřené oči a dlaněmi mu přejížděla pár centimetrů nad tělem. Danielovi to připomnělo ty lidi, co tvrdí, že dokážou cítit auru. Vždycky mu to přišlo směšné, teď mu ale do smíchu nebylo. Mohl za to výraz v Syrayině tváři. Svěsila ruce a dívala se na něj. Vypadala, že chce něco říct. Místo toho se ale otočila k Severianovi, který její počínání se zájmem sledoval. Teď tázavě pozvedl obočí, čekajíc na odpověď.

„Není tu,“ shrnula své zjištění.

Severianovi přelétl po tváři nepatrný úsměv. Syraya si toho nejspíš všimla, její postoj se uvolnil a přestala si kousat ret.

„Myslím si totéž.“

„Co to znamená?“ Daniel se obrátil na Ratriho, ale ten se tvářil stejně zmateně jako on. Zmatení pomalu přecházelo v obavy.

„Už se můžete posadit,“ ozvala se Syraya.

Daniel klesl do křesla. „Může mi někdo vysvětlit, co se děje?“

Syraya se usadila do křesla vedle Severiana, které tam určitě předtím nebylo, a mlčela. Pořád se na něj dívala tím smutným pohledem, jako by se mu chystala oznámit, že mu umřela babička.

„Znamená to přesně to, co řekla. Nejste tady, ne fyzicky. Proto nepocítujete hlad ani žízeň, a proto netrpíte nevolností po teleportaci ani vás nijak nepoznamenal pobyt v našem světě. Určitě vás to také napadlo,“ obrátil se na Ratriho.

„Měl jsem podezření, ale nevím, jak by to bylo možné.“

„Jak to myslíte, že nejsem fyzicky

tady? Vždyť sem tady. Mluvíme spolu. Mohu se dotýkat věcí...“ na potvrzení svých slov vzal do ruky balíček karet a zašermoval jím ve vzduchu.

„Položte to!“ Severianův hlas ledově zavanul místností. Dan ztuhl a opatrně položil balíček zpátky na stůl.

„Řekl jste, že jste šel spát a pak jste se ocitl tady.“

Daniel kývl.

„Obávám se, že jste se nikdy neprobudil.“

„Chcete říct, že tohle je sen?“

Severian si povzdechl.

„Ano i ne,“ vzala si slovo Syraya. „My jsme skuteční. Tohle,“ gestem obsáhla místnost, věž i celý Starý svět, „je skutečné. Vy také, ale vaše tělo je ve vaší posteli v Novém světě. To, že jste tady, je sen.“

„Jeden sen má sílu tisíce realit,“ zamumlal Ratri.

„Já to nechápu...,“ Daniel se chytil za hlavu a masíroval si spánky. Začínala ho bolet hlava. „Jak bych mohl snít a zároveň s vámi mluvit?“

„Pamatujete si, jak jsem vám říkal o zbloudilcích?“ zeptal se Ratri.

„Říkal jste, že se ve snu snaží projít, ale uvíznou na půl cesty, a když jim nepomůžete, zemřou.“

Ratri přikývl. „Vy jste prošel. Vaše tělo sní, ale vaše mysl je tady. Nevím, jak je možné, že máte kompletní fyzickou podobu, ale měl jsem pravdu, když jsem vás varoval, že váš stav se ukáže jako neudržitelný.“

„Proč?“

„Protože vaše tělo v Novém světě umírá.“

Daniela polil ledový pot. „Ale já nevím, jak se dostat zpátky.“

„To vyřešíme, slibuji. Máte nějaké tušení, co mohlo Daniela přitáhnout do našeho světa? Nemohl přejít sám.“

Syraya zavrtěla hlavou. Ratri se obrátil na Severiana. „Něco víte.“

Severian si propletl prsty. „Slyšel jste o Romasově experimentu?“

Ratri zavrtěl hlavou.

„Divil bych se, kdyby ano. Zhruba sto let zpátky žil mág jménem Romasa, který studoval snovače.“

„Snovače?“ přerušil ho Daniel.

„Pavouci, živí se sny,“ vysvětlil Ratri.

„Jak se může pavouk živit sny?“

„Romasu od dětství trápily noční můry. Neustále se zhoršovaly, až do té míry, že se bál usnout a zkoušel všemožné magické i alchymistické způsoby, aby zůstal vzhůru. Jeho cílem bylo nalézt způsob, který by mu umožnil se zcela obejít beze spánku.“

„Hádám, že neuspěl.“

„Nejen, že neuspěl, ale jeho pokusy si vybraly daň na jeho zdraví. Střídaly se u něj stavy, kdy nemohl spát celé týdny a jindy naopak prospal několik dní v kuse. A noční můry se stále zhoršovaly. Zoufalý Romasa změnil zaměření svého výzkumu. Chtěl se zbavit nočních můr.“

„Tím měl začít, zní to reálněji.“

„Určité zdroje naznačují, že tím také začal. Ale poté, co selhaly běžné metody, se uchýlil k vlastnímu výzkumu.“

„Takže... snovači.“

„Snovači. Je všeobecně známo, že se živí energií, která se uvolňuje, když člověk, nebo jiné zvíře spí.“

„Zvířata mají taky sny?“ zeptal se Daniel.

„Něco na ten způsob, ano. Nicméně lidé při snění produkují mnohem více energie, proto se snovači vyskytují převážně kolem lidských obydlí. Normálně jsou neškodní, berou si nepatrné množství energie, takže člověk ráno nic nepozná. Někdy to naopak může mít i příznivý účinek. To, když se přizíví na noční můře. Oslabí ji a výsledkem je klidnější a kvalitnější spánek. Právě tenhle aspekt Romasu zaujal natolik, že si do své laboratoře pořídil několik exemplářů a začal je chovat. Trvalo několik let, než oslavil první úspěchy, jeho největší úspěch se dostavil asi tři dekády od začátku výzkumu. Byla to geneticky upravená snovačka, pojmenoval ji Gréta –“

„Děláte si legraci?“ zeptal se Daniel s cukajícím koutky.

„Ne. Hádám, že se výzkum v jisté chvíli změnil na koníčka,“ pokrčil rameny Severian, „Gréta byla spíš mazlíček než experiment. Romasa se stal uznávaným expertem na sny. Jednu chvíli byl i slavný. Alespoň mezi těmi, na kterých záleželo,“ neodpustil si směrem k Ratri. Ten se zamračil, ale mlčel. „Nícméně,“ pokračoval, „jeho sláva netrvala dlouho. Jeho výzkum měl totiž zásadní trhlinu. Přímo fatální. Romasa si myslel, že Gréta se živí nočními můrami, protože ji tak vyšlechtil. Jenže se pletl. Noční můry mají větší psychický náboj. Negativní emoce jako úzkost a strach jsou silnější. Jednoduše řečeno: Gréta vysávala noční můry prostě proto, že byly výživnější.“

„Romasa to zjistil?“

V Severianových očích se mihl záblesk pobavení. „Nakonec ano. Gréta ho sežrala.“

„Co?“ vyjekl Daniel.

„Oficiální verze zní, že zmizel beze stopy. Když ale vezmeme v potaz, že zmizel v době své největší slávy,“ opřel se lokty o stůl a propletl prsty, „v té době už ho netrápily noční můry, ale jistě měl velké a ambiciózní sny...“

Nevyřčený konec visel ve vzduchu. Rozhostilo se ticho, jak si každý u stolu představoval neblahý konec dávného čaroděje. Ticho prolomil Ratri.

„Takže vy si myslíte, že Gréta stále žije?“

„Nebo její potomci, kdo ví, jak se ta Romasova havěť rozmnožovala. Ale že si hrál i s odolností a délkou života svých mazlíčků je všeobecně známý fakt. Pokud bych měl hádat, tak žije.“

„Mohla skutečně dorůst do takové velikosti, jakou viděl Daniel?“

Severian pokrčil rameny. „Romasův výzkum zemřel spolu s ním. Nikdy nic nepublikoval, pravděpodobně to nestihl. A neměl učeně.“

„Takže mi říkáte, že vlastně vůbec netušíte, co nás tam čeká?“

„Přesně tak, nemám nejmenší tušení,“ potvrdil klidným hlasem, jako by

pronějcelá záležitost byla jen akademickou otázkou.

„Tak to jsem rád, že jsme zaklepali právě na vaše dveře.“

Severian tázavě pozvedl obočí.

Ratri se usmál na půl úst. „Vím, kdo jste, Bílý ďáble.“

Severianův ledový pohled se střetl s Ratriho hnědýma očima. Daniel s nechápavým výrazem těkal pohledem mezi nimi. Trvalo celou věčnost, než Severian promluvil.

„Nikdy jsem neřekl, že s vámi někam půjdu.“

„Copak? Bojíte se pavouků?“

„Je to ztráta času. Věš se dávno zřítíla a do podzemí se nedá dostat.“

„Proč ne?“

„Údajně je tam bariéra. Zatím ji nikdo nedokázal překonat.“

„To se mi nezdá, zkoušel to vůbec někdo?“

„První roky po Romasově zmizení se ono místo čaroději jen hemžilo. To ještě stála věž, ale ani z té doby nejsou žádné zprávy, že by se někdo dostal do podzemí.“

Někteří se na místo vrátili i poté, co z věže zbyly jen ruiny. Nechtěli si připustit, že z Romasova výzkumu nezůstalo nic, na co by šlo navázat. Nejspíš doufali, že objeví další laboratoře a snad i záznamy, ale nikdy se jim nepovedlo dostat se dovnitř.“

Ratri si zamyšleně kousal ret. „Stejně se tam chci podívat.“

Severian vstal. „Hodně štěstí,“ utrousil.

I Ratri se zvedl. Daniel ho následoval. Zamířili ke dveřím a na několik okamžiků to vypadalo, že je celá záležitost uzavřená. Ratri se však na prahu obrátil. „Určitě si to nechcete rozmyslet?“

Severian jen mlčky pokynul k východu.

„V tom případě si budeme muset najít jiného čaroděje. Jsem si jistý, že až rozhlásím, že se samotný Bílý ďábel toho úkolu zalekl, budu mít tolik zájemců, že si budu moci vybírat. I když to bude znamenat spolupráci s hraničářem.“

Syrya vyskočila. „To jste přehnal! Okamžitě se omluvte!“

Ratri se ušklíbl a zmizel ve dveřích.

Syrya chtěla vyrazit za ním, ale Severian ji gestem zarazil.

„Půjdu,“ řekl do prázdna.

Ratriho hlava se objevila ve dveřích. Ještě když si sedal zpátky do křesla, měl na tváři vítězoslavný úsměv.

„Takže, když jsme si ujasnili, kdo půjde –“

„Chci jít taky,“ přerušil ho Daniel, který měl pocit, že se na něj zapomnělo. Ratri se zarazil a několikrát otevřel a zavřel ústa, marně hledajíc vhodná slova.

„Vyloučeno,“ vyřešil to Severian, který si s volbou slov nedělal hlavu. „Jen byste překážel.“

„Nebudu sedět někde na prdeli, když můžu pomoci. Beztak je to celé kvůli mně.“

„Řešit podobné situace je naše práce,“ upozornil ho Ratri.

„Takže bojujete s obrovskými pavouky každý úterý? Nemyslím si.“ Ratri sklonil hlavu s útrpným výdechem. „Severian má pravdu, překážel byste. Neumíte bojovat.“

„Tak mi dejte nákou zbraň. Jak složitý to může být? Ta věc je velká jak stodola. Trefit se nebude problém.“

„Problém bude, když trefí vás,“ utrousil Severian.

„Risknu to.“

„To opravdu není dobrý nápad,“ zkoušel to dál Ratri i když bylo jasné, že je to marný boj.

Severian pozvedl pravačku a luskl prsty. V ruce se mu objevila nebezpečně vypadající sekera. Bez varování ji hodil po Danielovi. Danielovy ruce instinktivně vystřelily proti letícímu předmětu. Až příliš pozdě ho napadlo, že to není dobrý nápad. Nějakým zázrakem se mu povedlo chytit sekeru tak, že nepřišel o prsty.

„Pomátl jste se?! Mohl jste mě zabít!“ Daniel vypadal, že každou chvíli omdlí. Nebo dostane infarkt.

„Myslel jsem, že o to vám jde.“

„Vy jste šílený,“ zašeptal pobledlý Ratri.

Jen Syrya seděla klidně a nezúčastněně popíjela čaj. Daniel si ani nevšiml, kdy ho přinesla. Zauvažoval, jestli takhle vypadá její běžné odpoledne.

„Vím, kde jsou trosky Romasovy věže. Někde pod nimi bude i vstup do podzemí. Grétu bych začal hledat tam,“ pokračoval Severian, jako by se nic nestalo.

„Přenesete nás tam?“ Ratriho hlas se mírně třásl.

„Bohužel jsem tam nikdy nebyl. Budeme muset cestovat tradičním způsobem. Povězte mi, příteli,“ obrátil se na Daniela, stále křečovitě svírajícího topůrko sekery, „umíte jezdit na koni?“

Daniel nasucho polkl. „Ne...“

„On s námi nepůjde!“ našel hlas Ratri.

„To můžete probrat cestou, pojedete napřed. Doženu vás, jistě to nebude příliš těžké,“ střelil pohledem k Danielovi.

„Proč nejedeme společně?“

„Musím si ještě něco zařídit. Na rozdíl od vás mám i skutečnou práci, nemohu jen tak odjet.“

„Dobrá, kde je ta laboratoř? Jak je to daleko?“

Sotva otázka dozněla, už na stole přistála mapa. Syrya ji na rozích zatížila hrnky s čajem a zase se posadila.

Severian se naklonil nad mapu. „Musíme se dostat sem,“ poklepal na shluk teček na mapě, „Romasova laboratoř je za tou vesnicí.“

„Den cesty koňmo,“ odhadoval Ratri. „Spíš dva“, dodal, když si vzpomněl na Daniela.

„Pán je optimista,“ utrousil Severian a stočil mapu. „Raději byste měli vyrazit, ještě vám zbývá pár hodin denního světla.“

„Má pravdu, půjdeme.“

Daniel opatrně položil sekeru na stůl.

„Nechte si ji, přece nechcete jít neozbrojený,“ Severian se ani nesnažil zakrýt pobavení v hlase.

Sotva za oběma muži zapadly dveře,

veselé ohníčky v Severianových očích nahradil chmurný mráz. Položil mapu zpátky na stůl a odešel do svých soukromých pokojů. V ložnici z pod postele vytáhl masivní truhlu. Přidřep l k ní a dlaní přejel po zámku. Zámek se zachvěl a odskočil. S hlasitým cinknutím dopadl na podlahu. Severian uchopil víko truhly a zatlačil. Léta nepoužívané panty se jen neochotně poddávaly. Konečně víko povolilo a odhalilo svůj obsah. Sáhl dovnitř a vytáhl složený bílý plášť. Nebyl nijak zvlášť zdobený, jen na límci a rukávech byly vyšité tři ledové krystaly. Znak jeho rodu. Už na první pohled působil draze. Jeho skutečná cena však byla penězi nevyčíslitelná. Byla to zbroj do války. Do látky byla vetkaná ochranná zaklínadla, ušitá, stejně jako oděv samotný, jemu na míru.

Severian pohladil látku a položil ji vedle truhly. To, pro co přišel se skrývalo až na dně ve zdobené dřevěné kazetě. Opatrně ji vzal oběma rukama, zavřel víko truhly a kazetu položil na ni. Sáhl si pod tuniku a vytáhl na řetízku zavěšený drobný klíček. Přetáhl si řetízek přes hlavu a vsunul klíček do zámku. Cvaklo to a víko odskočilo. V červeném sametu leželo pět lahviček s čirou tekutinou. Šesté místo bylo prázdné. Severian vyňal jednu lahvičku. Se zachmuřeným výrazem ji otáčel v prstech.

„Minule vás to málem zabilo,“ ozval se za ním ženský hlas.

„Málem,“ odpověděl Severian.

„Podruhé už takové štěstí mít nemusíte.“

Severian mlčel.

„Nechod'te,“ v Syrayině hlase byla patrná špatně skrývaná úzkost. A počínající slzy.

Severian sevřel lahvičku v ruce. Pak se naklonil a položil ji na složený plášť. „Třeba budeme mít štěstí, pavouk nebude tak velký, ten hraničář ho zabije sám a já se vůbec nebudu muset zapojovat do boje,“

Ani jeden tomu nevěřil, oba však předstírali, že ano. Co jiného také mohli dělat? Nezbývalo než zatnout zuby a

doufat v nejlepší.

Severian zavřel kazetu, uložil ji na dno truhly a zaklapl víko. Oblékl si bílý plášť, který mohl za polovinu jeho přezdívky z válečných dob. I po letech mu padl jako ulitý. Lahvičku schoval do vnitřní kapsy. Upravil si stojatý límec a zmizel.

Pokračování povídky v 2. vydáním.

Tereza Šindlerová

Hlad

Charlievstoupil do bytu. Pomalu našlapoval prackami a pečlivě se rozhlížel kolem sebe. Dveře byly vyražené, někdo tu už byl – nebo stále je. Proraženým oknem dovnitř profukoval vítr a pohrával si omítkou. Na první pohled byl byt prázdný – skříně, police, matrace prázdné. Kdokoliv tu raboval, dělal to pečlivě. Charlie obcházel každý roh místnosti; pozoroval, čmuchal, instinktivně věděl, že něco najde. Musel. Už přes tři týdny nepozřel nic než zaprášený jetel a blátivou vodu. Kráčel za ním Hlad a čekal. Čekal dlouho a oba věděli, že jejich čas se blíží.

On to i cítil – žaludek se mu každou vteřinou víc svíjel, jako by jeho stěny usilovali o dotek každé živiny putující z úst. Bolelo to. Mukám nebylo úniku; každý pohyb, každá myšlenka i prosté bytí podmiňovala skličující bolest.

Odklopýtal z obývacího do kuchyně (jako by nyní mělo smysl roky opuštěné místnosti rozlišovat), prohledal skříně, na které dosáhl a uprostřed svého posledního selhání zůstal stejně netečný. Musel jít dál, nebyla to jeho volba, to už marností otupený instinkt přežití nařizoval cestu. Vykročil k chodbě, zakňučel a upadl. Byt byl příliš velký. Už nemohl. Zabalil se do klubíčka, civěl do zdi. Ať předstoupí, on je připravený! Jak asi vypadá? Jako hrozivý jezdec apokalypsy, či prostý úředník? Drží v rukou meč, nebo formulář? Bolestí zatížená víčka mu silou úlevy pomalu klesala do tmy. Pak - rána.

Na konci dlouhé chodby se za polootevřenými dveřmi ozval těžký pád. Vítr za takový hluk nemohl být zodpovědný, někdo tu je. Hbitě vstal a utíkal ke zdroji. Protáhl se dveřmi a uviděl ho: na zemi ležel muž a vedle něj spadlá okenice. Chtěl utéct oknem, a když se opíral, okenici utrl. Zaujal ho ovšem batoh – velký, plný batoh. Ležící se vzpřímil a oba se tiše sledovali. Věděli, o co jde: jeden z nich opustí místnost s batohem a druhý ji

neopustí vůbec.

Charlie byl vyčerpaný. Živého jej udržovalo tvrdohlavé srdce bušící ze setrvačnosti. Chtěl, aby to skončilo – jakkoliv. Vytasil tesáky a vyskočil. Povalil ho na zem a zběsile kousal a škrábal. Nikdy nebyl víc živý než v ten krátký moment. Muž se bránil, bil Charlieho pěstmi do rypáku, kopal ho kolenem do slabin, ale s každým zásahem jeho rány slábly až ustaly úplně a cizinec bezvládně ležel. Pro Charlie boj ustal teprve, když si uvědomil, že necítí odpor.

Svalil se z mužova těla a s unavenými vzdechy se posadil na zem. Rozhlédl se kolem: podlahu i stěnu pokrývaly stopy krve. Zvedl před obličej obě ruce. I ony byly rudé, ani milimetr růžové kůže. Zaostřil na pravou ruku, ve které držel malou rybičku. Prohlížel ji s nechápavým výrazem. Křečovitě ji svíral pěstí; sám ani nevěděl, jestli ji dokáže pustit. Je jeho? Samozřejmě, že je, měl ji moc rád a dobře si ji pamatoval; dala mu ji neteř ke čtyřicátým narozeninám a mnoho let s ní chodil rybařit, ale... je jeho? Vypáčil rybičku levou rukou ze sevření a nechal ji padnout.

Podíval se na mrtvého. Kaluže krve pod jeho tělem se zvětšovala, bodné rány na jeho těle zřetelně „vystupovaly“ a jeho obličej... Doposud ochromený Charlie se chytil za břicho a začal zvracet, lépe řečeno kašlat kyselinové výpary žaludku.

Bolelo to. Zase všechno bolelo. Ještě přidušený běžel k mužově batohu a začal jej přebírat – spacák, mapy, fotky, prázdná plechovka a lok čisté vody v petce. Nic! I po svém vítězství zemře! Užaslý se opřel o zeď a sednul si.

Konečně si všiml rozbitého zrcadla; hleděl na něj a zíral si do očí. Byl unavený a mlžil se mu svět, odraz byl roztržštěný, přesto všehovšudy jasný. Bylo to zvláštní, protože po dlouhé době konečně viděl... sebe? Neostříhané vlasy, neupravené vousy, potřhané oblečení, tak se už viděl mnohokrát po vandrech, ale ta krev... všude měl krev. Pořád cítil, jak do neznámého

zuřivě bodá, ten zvířecí pud zuřivého psa trhajícího malé dítě, vnímal šílenou nepřítelnost provádějící jeho výkon. To není on.

Už dlouho to nebyl on. Ano, nůž, se kterým zavraždil toho chudáka byl jeho, to ruka mu nepatřila. On umřel, vyhladověl už dávno – nahradil ho Hlad. V tom krátkém prozření, posmrtném škubnutí rozumu si uvědomil, že Hlad už dávno nestojí za ním, dávno jej nedohání, už ho dostihl. Mylně si ho představoval jako neúprosného kata přicházejícího ukončit jeho život, ve skutečnosti byl zoufalým, vyděšeným zvířetem snažícím se přežít.

Nebyl tedy ani člověkem. Stal se chodícím chtíčem. Celý odraz lhal. Bylo to konejšivé uvědomění, bylo lidské. Stále trpěl a musel s tělem zápasit o každý pohyb, navzdory tomu našel sílu se usmát. Ještě ho bolely rány z boje, tížilo svědomí z vraždy, skličovala vyzáblost z cesty – umře, ale našel v sobě kus lidství a umře s ním.

Porazil Hlad.

Jiří Klika

Ztracen

Hlouček přátel pomalu postupoval výše a výše. Na okrajích cesty se nacházeli husté keře, na kterých rostly červené bobule. Někdy přiletěl pták a pár jich sezobal, ale jen na chvíli, jelikož tato cesta byla pro tyto okřídlené tvory vskutku rušná. Mladý muž, v červené bundě něco zamumlal a hned na to se strhla lavina smíchu. A nemohl popadnout dech, jak se nepřetržitě smál. „No tak tohle mě dostalo,“ vykřikla jedna z dívek. Byla to jedna z Ethanových historek ze školy, která do hloučku přivedla tak uvolněnou náladu. Všichni se jeho historkám smáli, bylo k neuvěření, co všechno dokáže Ethan ve škole zažít. „Jsme tu!“ Vykřikl jeden z mladíků, „Naše království!“ Pokračoval ve svém proslovu. Parta teenagerů stála před chatou s velkými okny. V některých byla díra a skrze ně profukoval studený vítr, ale to jim nevadilo, uvnitř bylo teplo.

V chatce vládla uvolněná nálada. Všichni byly chyceni ve spárech alkoholu a žvanily nesmysly. „Uděláme si trochu zábavy, ne?“ pronesl Ethan, čímž rozbil nesmyslné podnapilé rozhovory a upoutal pozornost svých vrstevníků. „Benjamine, vyzývám tě,“ dodal poté, co se mu přestal motat jazyk. Benjamin, ale nebyl tak napitý a mozek mu ještě napovídal celkem rozumně. „Můžeme se dohodnout, že se rvát nebudeme? Je celkem zbytečný se bavit tímhle způsobem.“ Větu nedořekl. Pěst se mu zabořila do tváře a on s sebou hodil stranou. Dívky by mu pomohly vstát, ale jejich cesta byla zatarasena kruhem, který se vytvořil kolem Ethana a Benjamina. „No tak, tohle není nutný!“ Snažili se přesvědčit dva dospívající muže o tom, že nadcházející rvačka opravdu není zapotřebí. „No co, nedával si pozor, tvoje chyba,“ řekl s pohrdáním v hlase Ethan, zatímco se díval na sbírajícího se Benjamina. „Beru to jako vítězství,“ poznamenal a už se chystal na odchod z provizorní arény. Benjamin se však nečekaně probudil ze svého

chvilkového bezvědomí, které bylo spíše zapříčiněno překvapením, a rozeběhl se. Plnou silou vrazil do Ethana a ten s překvapením v očích tvrdě přistál na zemi. Následoval pokřik fanoušků. Benjamin ale ve chvíli zpanikařil, ve skutečnosti se vůbec nechtěl prát. Pomalým krokem přišel k Ethanovi a podal mu ruku na znamení toho, že mu chce pomoci vstát. Místo vřelého poděkování ale dostal bolestivý kopanec do břicha. Byl tak silný, že Benjaminovi na chvíli vyrazil dech. Začal od svého protivníka ustupovat, ale nevšiml si, že couvá přímo do otevřených dveří. Zakopl o práh a vypadl ven. Zada ho začala bolet jako čert. Mezitím se Ethan zvedl ze země a vyšel za ním ven. Popadl ho za límec u trička přes jeho odpor ho dotáhl k malému srázu kousek za chatkou. „Já ti dám strk...“ Větu nedořekl, protože se začal trochu motat. „Já ti dám strkat do mě,“ pronesl, když se mu přestal motat jazyk. Pomohl Benjaminovi s naraženými zády vstát a následně do něj strčil. Benjamin nedokázal kvůli bolavým zádkám udržet rovnováhu a převážil se. Zanedlouho ho pohltila tma srázu. Ethan čekal až uslyší svého protivníka dopadnout. Ten zvuk se ale nějak nepřicházel. Neslyšel ani nadávky. Byly dvě možnosti: buď v malém výkopu Benjamin usnul, anebo ten výkop nebyl tak mělký, jak si ho Ethan pamatoval. Možná, že byl daleko hlubší, než si ho Ethan pamatoval.

Křičel. Věděl, že je to zbytečné, ale křičel. Seděl na kameni a zíral na svoji pravou nohu, ve které byly vidět polámané kosti. Byl to odporný pohled. Kdyby se na něj teď někdo díval, nepochybně by mu ho bylo líto a pomohl by mu. Nikdo takový tu ale nebyl. Spadl totiž z obrovské výšky a jeho přátelé se nacházeli nahoře. Nedokázal ovládnout svoje pocity a po tvářích se mu začaly kutálet slzy. Cítil, jak mu stékají dolů po bradě. Znovu začal křičet. Způli z nesnesitelné bolesti, která se mu zařezávala do nohy a z druhé půli ze zoufalství. Nikdo mu nemohl pomoci. Byl na to sám. „Sakra, pomozte mi někdo!“

Vyrazil ze sebe a skoro nepoznal svůj hlas. Byl tolik naplněný bolestí a hněvem, že změnil svůj původní tón.

Pokusil se vstát. Marně. Všiml si ale poměrně šikovného kusu klacku, který u něho ležel. Opatrně se pro něj natáhl, aby se nehnul s kostmi, ale bolest se mu nohou prořezala stejně jako ostrá žiletka kůží. Dokázal však ten kus dřeva chytit. Zaryl ho před sebe a opřel se o něj. „S tímhle by to mohlo jít,“ řekl, jako by ho někdo poslouchal. Už stál na nohou. Cítil, jak se mu polámaná stehenní kost hýbe sem a tam. Trochu se pohupoval na místě, jak se snažil udržet rovnováhu. Z ničeho nic ho zachvátila ukrutná žízeň. Hrdlo mu vyschlo poměrně rychle. Však se jenom pokoušel vstát! Ale jak dlouho? Deset minut? Dvě hodiny? Mezitím, než ho trknul nad s klackem klidně mohl omdlít. Momentálně ho ale sužovala žízeň, a to, jak dlouho byl mimo teď opravdu zjišťovat nechtěl. Pomalými kroky došel k začátku lesa. Vyčerpaně se opřel o strom a chvíli hleděl na nebe. Na těch milion hvězd, co se nacházely na té černočerné dece. Chtělo se mu spát, ale nemohl. Musel se vrátit zpět, nebo aspoň najít bezpečné místo k přespání. A to podle jeho názoru les nebyl. Zatnul zuby a znovu přenesl váhu na klacek. Pokračoval do hloubi lesu. Jak tak pokračoval svým pomalým krokem, jeho oči zahlédly jakýsi vlnící se povrch. Vlnící se povrch... Voda! Jakmile jeho myslí problikla upomínka na vodu ihned zpozorněl. Je to pravda! Kousek od něj se za stromy schovávalo malé nenápadné jezírko. Přidal do kroku a klacek zabodával čím dál rychleji, až se zarazil o kámen. Silně s ním škuhl a klacek se zlomil. Následoval pád. Pravou nohou mu opět projela bolest. Nejspíše se pomocí ní snaží o zdržení pádu, ale nevyšlo mu to. Ztratil rovnováhu. Následoval výkřik. Stehenní kost škrábala nervy, které pracovaly o sto šest. Špičaté kameny ho píchaly do stále bolavých zad, zatímco nohu ochrnuly. Přestal se hýbat. Bolest se zmírnila. „Nesmím se hýbat,“ zašeptal. Před ním se stále nacházelo

jezírko. Žízeň stále trvala. Chvilí tak ležel, celý od bahna a rozmýšlel co dál. Ruce! Chytil se nejbližšího kamene a přitáhl se k němu. Nohy vůbec nepoužil a bylo příjemné, že nic necítil. Pokračoval proto ve své strategii dál.

Konečně se dostal k cíli. Pokusil se se sednout, ale nepovedlo se mu to. Následovala další dávka bolesti. Ponořil proto hlavu do vody a začal hltat tu špinavou zakalenou vodu. Byla odporná. Když už měl dost, vynořil se a zhluboka nadechl. Kam by se měl vydat? Ptal se sám sebe. Nejdříve si musí najít nějaký další klacek, nebo nějakou další věc, kterou by se mohl podepřít. Se zlomeninou toho moc nenachodí... Rozhlédl se po okolí. Všude samé stromy. Zdá se, že tady nic lepšího, než kus dřeva nenajde. Opět si opatrně lehl na zem a začal se plazit k nejbližšímu místu, kde zahlédl klacký. Z bezstarostného hýbání rukama ho vytrhlo podivné šustění. Nejdříve si myslel, že si jenom jeho fantazie pohrává z jeho myslí, ale nebylo tomu tak. Praskání klacíčků stále pokračovalo a zdálo se, že se přibližuje. Zpanikařil. Okamžitě se obrátil a začal se neohrabanými pohyby plazit po spadlý kmen. Šustění za ním se stále přibližovalo. Už už lezl do svého provizorního úkrytu, když mu opět projela bolest pravou nohou. Následovalo záhadné křupnutí, jako když se láme bambus. Kost se zlomila na vícekrát. Pokusil se jí dát na stranu, ale vždy, když s ním pohnul mu receptory bolesti daly najevo, že to opravdu dělat nemá. Nohu nakonec pustil, zabořil hlavu do hlíny, položil na ní obě ruce a ztichl. Pozorně naslouchal, jestli znovu neuslyší ty zvuky, které ho tolik rozčílily. K jeho překvapení ale nic neslyšel. V dálce jen sova a cvrčci poklidně cvrlikali. Stále ležel hlavou zabořenou do hlíny, ale adrenalin z něho pomalu vyprchával. Ať už to bylo cokoli muselo to odejít, namlouvala Benjaminovi jeho mysl.

Už byl uklidněný. Měl čistou mysl a mohl přemýšlet. Položil dlaně do rozbředlého bláta a odlepil svůj obličej od

rozbředlého bláta a odlepil svůj obličej od té hnusné směsi, do které měl zabořenou hlavu. Nad spadlým kmenem se nacházel úctyhodný kus dřeva, o který by se mohl opírat při cestě za bezpečím. Ted' si toho také všiml. Musel se však nejdříve narovnat, jelikož ho rozlámané kosti pěkně bolely. S námahou se posadil, zády se opřel o ten spadlý kmen, který mu před chvílí posloužil jako skryš před neznámým děsem, a natáhl pravačku dozadu. Jeho ruka se motorně dotýkala malých klacíčků, než narazila na ten správný. Sevřel prsty, aby si ho mohl podat, ale uchopil i něco jiného. Jakýsi chomáč chlupů či jehličí. Nevěděl, co by to mohlo být po hmatu to nepoznal. Natáhl, proto krk, aby situaci nad kmenem obhlédly oči. Jakmile vystrčil hlavu, strnul, a povolil sevřené prsty.

Tlapa větší, než jeho hlava narazila přímo do pravé strany jeho obličeje. Obrovské drápy posobě zanechaly hluboké rány, z kterých začal ihned vytékat krev. Spadl zpět pod kmen. Ozval se mrazivě hluboký křik. Medvěd skočil přímo před něj. Benjamin zíral na jeho mohutné tělo vytřeštěnými očima. Zvíře muselo mít přes jeden a půl metru. Chtělo se mu křičet, ale jeho hlasivky jakoby ochrnuly. Okamžitě se otočil a postavil se na nohy. Ihned byl sražen bolestí zlomeniny. Po dopadu se však ostrá hrana kosti protrhla skrz kůži ven a z rány začala vytékat krev. „Ne, prosím, nech mě být,“ promlouval žalostně k medvědovi, jako by mu to hladové zvíře rozumělo. Ten netvor se na něj hladově díval a agresivně krčil nos. Přes celou zimu nemohl lovit. Ted' si našel kořist. Rychle se přiblížil ke své oběti. Přehlédl její slzy ve zkrvavené tváři a znovu napřáhl svoji tlapu. Jeho dráp zavadil o krční tepnu. Ta se v mžiku přetála. Její obsah začal vytékat ven. Oběť vzápětí vymrštila ruku od nohy k nově vzniklé ráně. Proud se jí však zastavit nepodařil.

Rick Ropie

Barvy

Ptáš se, co vidím zprava,
má odpověď však bude strohá.
Jen divně zbarvená tráva,
a černobílá duha.

Ptáš se, co vidím nad sebou,
zas to říct správně nemohu.
Jen zemi deštěm ztemnělou,
a smutně zašedlou oblohu.

Jak rád bych viděl rudou,
barvu, mně ze všech nejmilejší.
A prošel se krví zbarvenou půdou,
byl bych snad na světě nejšťastnější.

Barvy se kolem nás mísí, točí,
Víš jaké to je peklo?
Když nevidím barvu tvých očí
a rozeznávám jen světlost.

Barevnost stvořená na míru,
je to jen přechod zrádný.
Ženy prý vidí více odstínů,
já však nevidím žádný.

Každou noc teď ve tmě spím,
bez radosti, beze snění.
A jen jedno dobře vím,
že život v barvách pro mne není.

Quinetta Pomklova

Tenkrát

Když jsme spolu koukali na horor
A bylo to hodně strašidelný
Vryla jsem ti nehty do kůže
V Braillově písmu
Pravdu o svých citech
Bohužel
Nebyl jsi dost slepý
Aby sis to přečetl

Diana Kalášková

Ve světě plném jich jsem našel tebe

Seděla za stolem, před sebou rozsvícenou obrazovku notebooku, která svou září soutěžila s prvními jarními slunečními paprsky, vyšívajícími na závěsu zlatý lem. Svou intenzivní snahou získat prvenství prořezávaly unavený, posmutnělý pohled sytě modrých očí utopených ve stejné blankytném nebi za oknem. Nestačily ale ještě nabýt dostatečné síly, aby zahřály bílou pleť, natož aby ji zbarvily do snědých odstínů. Byla to škodolibá hra, která se hrává každé jaro.

Ostré slunce válejší se na obloze bez mráčku láká vyrazit na svěží vzduch a nechat se po zimě pohladit jeho paprsky. V tu chvíli se ale do cesty postaví zima a ukáže, kdo je tu ještě na pár posledních dní pánem, a na kůži vyraší tucty malých hrbolků jako rozzlobené sněhobílé huse. Proto měla na nohou huňaté, pruhované ponožky, které sloužily jako obuv na doma a zároveň ji halily do blažené pohody a příjemného tepla. Domácí pohodu ale nepocítila už dlouho. Namísto toho se cítila jako v kleci. Mohla sice každé ránoodemknout její dvířka a vyběhnout do ulic, kam by ale šla?

Viliam se objevil ve dveřích. Hlasitě zív, promnul si oči a jako první jeho pohled spočinul na chlupatých ponožkách. Ještě docela nedávno by mu to připadalo roztomilé, stejně jako vyplašené pronikavé pískání, když kolem Alice prolétla vosa nebo cokoli blanokřídlého nebo když se mezi bělostnými zuby zapomněl lísteček tymiánu nebo petrželky, ona se ho úpěnlivě snažila prudkými pohyby jazyka odstranit a on ji schválně naváděl špatným směrem, aby ji mohl ještě chvíli popichovat a naoko se posmívat jejímu marnému úsilí, zároveň ji ale hltat očima a vychutnávat si její krásu. Jeho pohled se ale nyní zkoumavě plížil od chodidel směrem vzhůru k oblé křivce zad v domácím vlněném hábitu shrbených nad počítačem až k bledé vyhaslé tváři. Nenašel v ní jas modrých očí, které se

uměly rozzářit, jako když na dovolené v Itálii mrak otevře slunci cestu a ono z něho seskočí do vln Středozemního moře.

„Jsi už dlouho vzhůru?“ zamžoural Viliam na kuchyňské hodiny ukazující půl osmou.

„Docela jo, nemohla jsem spát,“ pípala Alice a věnovala mu onen pohled, který na její krásné, aristokratické tváři vídával už několik týdnů. Po roztomilosti nebyla ani stopa, zato se v prostoru vznášelo něco rozpačitého a smutného a on se raději, skoro po špičkách, vykradl do koupelny. Zpátky do kuchyně se vrátil už oholený, vonící posledním Armanim, v bílé, nažehlené košili a šmrncovním, popelavém saku. Snídal zásadně v kanceláři. Čerstvé ovoce, ovesná kaše, muffin, bábovka, a hlavně nejnovější kávovar od Nespressa... Alice to znala už nazpaměť a usrkla svého studeného, příliš naředeného kafe.

„Tak večer, lásko. Ať to dneska konečně vyjde,“ zahlaholil s nucenou lehkostí v hlase. Nemohl se dočkat, až se nadechne čerstvého vzduchu a tělem mu projede energie slunečních paprsků. Až když za ním zabouchly dveře, si uvědomil, že Alici ani nepolíbil.

Ať už to konečně vyjde, zopakoval Viliam znovu v duchu toužebné přání, které nepatřilo jen Alici, ale i jemu samotnému. Prchal z vlastního bytu. Bylo v něm dusno jako před bouřkou. Alice nebyla hádavý typ a nikdy nevybuchla, o to více ale prostorem pluly těžké mraky nasáklé tichým napětím. Kdykoli se na Viliama hluboce upřely její oči, stáhlo se mu hrdlo, těžce zalapal po dechu a snažil se jim co nejrychleji uniknout. Nedokázal se dívat na to, jak jen nehybně sedí za stolem před rozsvíceným monitorem. Jak ji ráno opouštěl, večer ji nacházel. Snažil se ji uvést do pohybu motivačními hesly a dobře míněnými radami. Odpovědí mu ale byl zase jen ten pohled, na jehož barevné paletě navíc přibyl odstín výčitky.

„Hledání práce je taky práce,“ odsekla mu Alice pokaždé, když ji častoval

nevyžádanými poznámkami.

Alice byla bez práce už přes tři měsíce. Nakladatelství, ve kterém od dokončení školy pracovala, zavřelo a přišla o místo. První překážka v jejím profesním životě ji nepotěšila, do hledání nového zaměstnání se ale pustila se sobě vlastní vervou. Nejprve vyšperkovala svůj životopis a předkládala před Viliama stále nové varianty.

„Na téhle nemám tak infantilní pohled, nemyslíš?“ radila se s ním, jakou vybrat profilovou fotografii.

„Já bych věděl, jaká by ti zaručila jasné místo,“ mrkl na ni Viliam a Alice po něm naoko dotčeně hodila polštář, jakmile pochopila narážku na momentku, kterou jí bez jejího vědomí uloupil, když si v závoji ranního světla oblékala spodní prádlo.

Poté se s ním nezapomněla podělit o každý nový inzerát, který jí zablikal v e-mailové schránce.

„No chápeš to?“ kroutila nevěřičně hlavou nad požadavky zaměstnavatelů. „Minimálně tři roky praxe a ochota pracovat přesčas za dvanáct tisíc měsíčně, no neber to“ nebo „hledáme kolegy, kteří odvádějí pečlivou práci a nemyslí si, že nám tím prokazují kdovíjakou laskavost,“ četla Alice nabídky nahlas a bublala u nich smíchy.

A pak jí uznaným, milujícím pohledem schválil pracovní outfit a pevně stiskl zpocené pěsti, když odcházela za prvními pohovory, s mírným třesem jejích štíhlých, bledých rukou, ale s nechybějící jiskrou v oku.

„Nezapomeň zmínit svůj smysl pro detail a pořádek,“ dobíral si její přednosti, kvůli nimž se nejednou poškorpili, když Viliam na toaletě zase zapomněl prázdnou ruličku od toaletního papíru nebo ze stolu nesmyl kolečko od pивní lahve, a Alice už se opět natahovala pro polštář...

Nejdříve se snažila utěšit, že odmítnutí nesvědčí o její nedostatečnosti, nýbrž že do puzzle firmy zkrátka hledali jiný dílek. S každým dalším ale její jiskra skomírala

jako plamínek svíčky, který se vši silou snaží dávat světlo i v silném větru, až ho prudký závan ale přece jen udusí. Nedařilo se jí potenciálním zaměstnavatelům prodat své ctnosti, zato se jí podařilo si připomenout všechny své neřesti a na bitevní pole neznámých, chladných kanceláří vstupovala už poražená.

Viliam se tu křehkou bytost pokoušel poskládat dohromady. Navlékl ji do nemotorného brnění, pálil na ni zkušební, pracovní otázky jako z kulometu a, s pro ni iritujícím optimismem, ji vysílal do boje. Nenapadlo ho, že daleko větší účinek by mělo ji jen obejmout a do drobného ucha zašeptat: „Všechno bude dobrý a společně to zvládneme.“ Dychtila po sebemenším důkazu, že v jeho očích není méněcenná a zbytečná. Jak si připadala v porovnání s ním, když sršící sebevědomím a šarmem odcházel do práce a vracel se s vítězoslavným úsměvem z nabytých zisků a úspěchů. To mu jen věnovala svůj posmutnělý pohled a pochyby o sobě samé, které v ní den za dnem rostly, se jí vtiskly do tváře. Postřehl je i Viliam a nemohl odehnat pocit, který se u něho zabydlel v posledních dnech. Elektrizující světlo, které Alici obklopovalo jako svatozář, a které v něm od momentu, kdy ho poprvé spatřil, zažehlo motor ji milovat, začalo slábnout. Pátral po něm a musel urputně zaostřit, aby ho zahlédl, protože již nesvítilo, ale neklidně blikalo a každou chvíli se ponořil do tmy.

Jakmile však zasedl do koženého, pérovacího křesla své světlem prostoupené kanceláře, obraz schoulené Alice za stolem se rozplynul. Den se ubíral v záři úspěchu a jarního slunce. Novomanželé Součkoví se po úpěnlivém přesvědčování a nespočtu námitek nakonec rozhodli, že si pro jeden pár zbytečně velký byt přece jen pronajmou. „Určitě vás bude co nevidět o jednoho víc,“ surfoval Viliam na vlně posvatebního opojení štěstím a láskou, s kterou jak jinak naložit než zhmotnit do dalšího člena nové rodiny? „A ten výhled a park hned za rohem přece stojí za to.“

Z toho kápne i nějaká prémie, mnul si spokojeně ruce a cíl splatit hypotéku začal v dálce nabírat konkrétnější obrysy. Ten byt na Vinohradech by si tehdy nějakými Součkovými či Dvořákovými vyfouknout nenechal. Vysoké štukované stropy, okna vedoucí do babykové aleje a balkonek na snídani a večerní drink do vnitrobloku jako do oázy... Alice se tetelila štěstím, když ji dychtivě provázel bytem zalitým sluncem babího léta, a ona konečně vycítila příležitost pro vytoužený, společný domov. Nadšení pohaslo, když se jí později pochlubil kupní smlouvou.

„Ty tam budeš bydlet sám, Vili?“ odvážila se nakonec zeptat a polkla slzy.

„To víš, že ne,“ vzal jí hlavu do dlaní a políbil na ústa.

„Mohli jsme si tu hypotéku vzít dohromady,“ pípla zklamáná, že ji nezahrnul do svých plánů a postavil už před hotovou věc.

„Ale ty můj blázínku, ještě sis ani nestačila našetřit do prasátka a už by ses chtěla upsat dáblu,“ zasmál se.

Spolu bychom to zvládli, pomyslela si Alice, nahlas ovšem neřekla nic a jen se nervózně usmála.

Viliam ji konejšivě pohladil po vlasech, jako by byla malé děvčátko, a také mlčel. Nedokázal jí, ale ani sám sobě, přiznat, že nenašel odvalu vyslovit, že Alice je „ona“. Alice byla krásná, rozpustilá a zároveň přemýšlivá. Cítil se s ní dobře. Byla zatím jedinou ženou, které se nebál položit hlavu na hrudník a nechat se vískat ve vlasech, když měl za sebou perný den nebo ho tížilo nějaké trápení. Čas od času překonal sám sebe a ukázal jí svou něžnou stránku a zesrdcem až domysli zabloudila myšlenka na společnou budoucnost. Tu ale list rychle obrátil, nasadil svou oblíbenou tvář suveréna a nechal Alici, ať hluboké city a romantické hrdiny raději hledá v objemných románech. Když se před ním náhle otevřely dveře vinohradského bytu, musel jednat. Neváhal a prudce do nich vstoupil. Ve dvou se však neodvážil.

Následující týdně se na něj skoro až

bála promluvit. Zapáleně listoval časopisy o bydlení a v práci se zdržoval déle než jindy. Každá koruna navíc přišla vhod. „Daly by se sice sehnat jiný za pár stovek, ale musíš uznat, že na takovýhle si jen tak někde nesedneš,“ ukazoval jí excentricky zkroucená opěradla moderních, plastových židlí. „Ty jsi profík přes krásná slova a já přes krásný věci,“ chlácholil ji Viliam vždycky, když mu kousek po kousku pod rukama vyrůstal jejich nový domov, pro ni ale stále zůstával palčivým tajemstvím. Jednoho dne jí konečně sňal šátek z očí a spatřila výsledek jeho usilovné práce uplynulých týdnů. Na jídelním stole s nablýskanou mramorovou deskou dokonce stál rozkvetlý pugét, a kdyby osvětlený prostor zářící krásou a novotou někdo vyfotil, právem by se mohl vyjímat na titulní straně magazínů. Alice upřímně nešetřila chválou, připadala si ale jako na návštěvě u někoho cizího. Viliam nic nepostřehl. Opojený vlastním štěstím vzal Alici do náruče a jako krásnou květinu do vázy si ji posadil do svého uměleckého díla. O půl roku později se tu nyní Alice hrbila na designové židli a zkroušeně očekávala e-mail přinášející dobré zprávy.

Se Součkovými si sjednal schůzku ještě tentýž den. Až když se na papír obtiskl kudrlinkový podpis Václava Součka, Viliam zaznamenal úpěnlivé volání svých útrob o pozornost. Po dobře odvedené práci přišel čas na zasloužený oběd. Věděl, že doma bude navařeno. Při pohledu pod pokličky se mu ale pokaždé vybavily oprýskané hrnce na plotně plné slepené, kroupové hmoty na prázdninách u babičky, jejichž obsah Alice nazývala exotickými jmény jako quinoa nebo bulgur. Zamířil proto do jídelny za rohem, poháněný vidinou nadýchaných, kulatých, bramborových knedlíčků. Podle fronty točící se hadovitě až ke dveřím nebyl ale jediný, kdo ten den dostal chuť na českou klasiku. Viliam netrpělivě přešlápl a pohledem přelétl ciferník značkových hodinek. Chystal se ještě zpracovat nabídku pro Strakovy. Svě klienty nenechával čekat a nejednou se

se mu to již vyplatilo. S nevolí se přesunul o blok dál k veganskému bistru.

Zalovil naběračkou v béžové kádi, ale ani pohled na vlastní oči mu neosvětlil, co se skrývá pod názvem „indická korma“ na cedulce, a raději sáhl po smaženém kvěťáku a salátu z čínské zelí. Odměnu za úspěšně pronajatý byt si sice představoval jinak, sázka na jistotu mu ale aspoň ušetří zkažený žaludek. Překvapivě i u veganů měli plno. Všechny stolky byly obsazené. U jednoho pro čtyři seděla sama mladá žena, skloněná nad talířem a tlustým štosem papírů. Kdyby se raději věnovala tomu, čemu má a jedla, měli by si ostatní kam sednout, hartusil Viliam a zdráhal se ženu oslovit, zda si může přisednout. Když si ale všiml tloušťky za sebou, který se také s plným tácem rozhlížel, kam by usedl, usmyslel se, že zrovna jemu volné místo nepřenechá, sebral odvalu a přiblížil se k neznámé.

Aniž by na Viliama pohlédla, odpověděla, že „samozřejmě“, přidala zdvořilý úsměv a shrnula papíry na stranu. Obrys jeho postavy ale vzbudil její pozornost a vzhledla od popsaných listů. Když spatřila elegantního mladíka, věnovala mu pohled delší, než pro danou situaci bylo třeba, a její rty se usmály srdečněji, společně s leskem hlubokých, tmavých, židovských očí.

Viliamovi stačil jediný okamžik, aby si uvědomil, jak je krásná. Posadil se a bezmyšlenkovitě přežvykoval ztuhlou nožičku kvěťáku, pohledem ovšem putoval po štíhlém těle své neznámé spolence. Nadra měla drobná, ale pevná a tak akorát, schovaná v béžovém svetříku, který se úklonem nad listiny svezl na stranu spolu s ramínkem pudrové podprsenky a ukázal linku vystupující klíční kosti a útlé rameno. Obraz oblečené ženy před sebou a zároveň kousek její nevědomky odhalené olivové pleti ve Viliamovi vyvolával větší vzrušení, než kdyby před ním seděla nahá. V duchu jí pomalu stáhl svetr i z druhého ramene, cítil ale neskonalý stud, jako by mu dokázala číst myšlenky. Žena na něj

sice sem tam po očku mrkla, vzápětí se ale opět ponořila do své práce jako by nic a dělala, že Viliamovi nevěnuje sebemenší pozornost. On ale pocítil potřebu něco říct, aby prolomil ticho, které dávalo stále větší prostor jeho divokým představám.

„Omlouvám se, že ruším, ale musím se zeptat. Co jste si to dala k jídlu?“ oslovil ji a styděl se za svou trapnou otázku, nic chytřejšího ho v tu chvíli ale nenapadlo.

Žena překvapeně vzhledla, opět se na něho ale vlídně usmála.

„To je indická korma,“ odpověděla. Jako bych to nevěděl, ušklíbl se v duchu, nahlas ale řekl:

„Já právě zvažoval, jestli do toho jít, ale nakonec jsem nenašel odvalu,“ zasmál se a poukázal na nevábnou barvu těžko identifikovatelné, béžové směsi.

„Dobře byste udělal. Možná to nevypadá nejatraktivněji, ale věřte, že byste si pochutnal mnohem víc,“ přejela nesouhlasným pohledem jeho talíř se smaženým kvěťákem.

Ach tak, pokud chce v dnešní době mít člověk po boku krásné, štíhlé ženy, musí se asi smířit s tím, že jsou to tak trochu eko-teroristky, vzpomněl si Viliam opět na Alici a plné hrnce prapodivných, živinami oplývajících, pokrmů v jejich domácnosti.

„Chodím sem každou středu, když mám porad v televizi, a ještě mě nikdy nezklamali,“ pokračovala ve veganské propagandě a Viliam si pohotově uložil do přihrádky v mozku užitečnou informaci „krasavice-vegani-středa“.

„Vy pracujete v televizi?“ hvízdal obdivně.

„Právě tady dokončuju scénář pro druhou řadu seriálu,“ ukázala na proškrtané řádky. „Běží na Primě ve čtvrtek v hlavním vysílacím čase,“ nezapomněla se pochlubit a na Viliama vskutku udělala dojem.

Alice se už tolikrát rozohnila, že neustále něco vydávají všemožným pisálkům a číst se to dá až ve chvíli, kdy tomu ona dodá hlavu a patu, sama ale nikdy nic nenapsala. Viliam ji nabádal, že

pokud se jí nedaří najít nové místo, může konečně popustit uzdu své kreativitě. Ustavičně si stěžovala, že na vlastní tvorbu jí přes práci na cizích výtvorech nezbyvá čas. „Kolik románů jsi už mohla napsat!“ poučoval ji. To se na něho okamžitě snesla vlna výmluv a výčitek a Viliam jen zmateně pokrčil rameny a raději zmlkl, protože ať řekl cokoli, nikdy se své družce nezavděčil. Netušil však, že se opět dotkl jejího slabého místa. Nevěřila, že věty a slovní spojení vycházející z jejího nitra by někomu mohly stát za pozornost. Alicina matka, robustní a dominantní padesátnice, chválou pro své potomky šetřila jako lakomá žena, která by při sebemenším projevu citu a vděčnosti byla oloupená o svou moc a sílu. V důsledku Alice prahla po uznání druhých a upínala své oči prosebně na Viliama, aby ji svou láskou ujistil o její užitečnosti a právu chodit a vůbec cokoli činit na tomto světě. Viliamovi to dodávalo pocit vlastní důležitosti. Občas, jako právě nyní, na jeho ramena ale dopadlo i těžké břemeno zodpovědnosti za druhého člověka.

„Tak to bohužel netuším, my doma televizi nemáme,“ odpověděl bez přemýšlení své společnosti u stolu a vzápětí se vyplínil za to, že tak hloupě prozradil svůj status. Rozložil proto alespoň ruce před sebe, aby si mohla všimnout, že žádný kroužek jeho prsteník nesvívá. Stejně tak pozorně prohlédl její a narazil jen na mohutný smaragdový kámen ve zlatém objímání, který o možném sňatku nic nenasevčoval.

„Dobře děláte, nic dvakrát chytrého tam stejně nenajdete,“ schválila jeho rozhodnutí. „Televize, to je jen živobytí, ale film...“, zasnula se.

„Vy děláte i do filmu?“ nevěřil Viliam.

„To je teprve má pravá vášeň,“ zajiskřilo jí v očích nadšením a náhlou vášeň pocítil i Viliam, jak se mu rozlila všemi údy.

„Právě rozpracovávám námět z druhé světové války. Je to pro mě hodně osobní a silné téma,“ pokračovala a prsty otočila smaragdovým šperkem.

„Ten mám po pratetě,“ vysvětlila, jelikož jí neuniklo, jak si ho Viliam prohlíží ani pravý důvod jeho zájmu, a musela se pousmát.

„Je opravdu nádherný,“ uznal Viliam a nejraději by se ho dotkl společně s její snědou kůží.

„Ano, bohužel se za ním ale neskrývá stejně krásný příběh,“ povzddechla si. „Víte, prateta byla Židovka a šťastného konce se nedočkala.“

„To je mi moc líto,“ vrátil se Viliam z rozuteklých poblázněných myšlenek zpátky na zem. „Vždycky, když nějaký takový příběh čtu v novinách nebo vidím ve filmu a dojde mi, že ho někdo skutečně prožil, naskočí mi husí kůže,“ pokračoval soucitně.

„Mně taky,“ povzdychla si smutně. „Nikdy jsem pratetu osobně nepoznala, ale je mi obrovským příkladem a uvědomuju si, jaký prkotiny většinou řešíme. Díky ní vím, že v životě zvládnou cokoli,“ rozvyprávěla se žena zapáleně.

Viliam si ji tentokrát měřil nikoli toužebně, ale s obdivem. Nadchlo ho její odhodlání a síla, která vyřazovala z uhrančivých očí. Kolem nich se rozbíhalo již několik paprsků tenkých vrásek, mohli být asi tak ve stejném věku. Viliama vždy oslňovalo Alicino mládí, její hladká, bělostná pleť jako nepopsaný arch papíru, v němž ještě proučila míza svěžího stromku. Překvapilo ho nyní, jak přitažlivé může být, když se do tváře vpíše sám život. Alici opatroval jako malou dívenku, která se neobejde bez jeho ochranné náruče. Před ním ale právě seděla zralá, sebevědomá žena, která ho nepotřebuje, ale může jej mít, když se jí bude chtít.

„A vy děláte co, pane-?“ změnila náhle téma.

„Promiňte, já se ani nepředstavil,“ natáhl omluvně pravici. „Viliam.“

„Tamara,“ jejich ruce se poprvé dotkly.

„Jsem realitní makléř,“ odpověděl na její otázku. „Zrovna dneska se mi povedlo pronajmout nádherný apartmán,“ pospíšil si honem s vlastními triumfy.

„Vidíte, já se zrovna poohlížím po novém bydlení. V červnu mi vyprší smlouva a v té díře už bych to nerada prodlužovala,“ vyprávěla.

„Notakto je přímo znamení,“ neváhal dodat jejich setkání punc osudovosti. „A co byste si asi tak, Tamaro, představovala?“

„Nejlépe něco na Vinohradech nebo v Karlíně. Stačí něco malého, hlavně ale ať tam svítí slunce,“ zahleděla se toužebně na blankytné nebe za oknem jako kočka, co přede v teple slunečních paprsků.

Viliam okamžitě věděl, jakým bytem na Vinohradech by ji právě teď nejraději provedl, a přestože se spadený svetřík už vrátil na své místo, stále před sebou viděl nahé, něžné rameno.

Tamara ale náhle odstrčila židli od stolu a měla se k odchodu.

„Kdybych nemusela na tu poradu, mohli bychom váš dnešní úspěch něčím zapít,“ vstala a Viliam si nyní mohl prohlédnout i její pevné pozadí. „Pokud byste ale o nějakém tom možném hnízdečku věděl, ozvěte se,“ podala mu černobílou vizitku a věnovala opět o něco významnější pohled.

Viliam zůstal sedět jako uhranutý. Poslední hlavičky smaženého květáku už nedojedl. Dobře věděl, co mu její oči sdělovaly, a nemohl uvěřit svému štěstí. Jeho toužebné představy odehrávající se ve veganském bistru nebyly vzdálené skutečnosti.

Nabídka byla hotová, jak Viliam slíbil, a pan Straka nelenil s odpovědí, že je s ní spokojen. Pro Viliama ale největším úspěchem dne byla ona malá černobílá kartička. Než se vydal směrem k domovu, posadil se venku na lavičku a otevřel svou pracovní aktovku. Vzápětí se nervózně vymrštil. Vizitka na místě, kam ji uložil, nebyla. Zmocnila se ho panika a splašeně začal vyházet věci z tašky. Uklidnil se, když ji našel spadenou mezi nájemními smlouvami, zároveň na něj ale dopadl stín viny. Vzpomněl si na Alici.

Mohlo to být před třemi lety přibližně stejnou dobou, když se poprvé setkali.

Slunce už také vystrčilo ven pár prstíků a nedočkavé dívky začaly zkracovat sukně. Nejprve zaznamenal pohyb dlouhých, štíhlých nohou v manšestrových šortkách a hedvábných punčochách v kontrastu s vysokými kozačkami, protože na lodičky nebylo ještě dost teplo. Pustil se za nimi mezi regály. Pronásledoval je k bezlaktózovým výrobkům, až na ni v sekci bezlepkových potravin, předstíraje, že trpí na celiakii, poprvé pohlédl. Představil se mu vznešený profil, nos jako vymodelovaný zručným sochařem a husté, havraní mikádo, s ostrou, pečlivě střiženou ofinou, lemovalo její tvář Kleopatry. U banánů, když jako omylem narazil do jejího vozíku, se nechal spláchnout mořskými vlnami jejích modrých očí. Zdráhala se, že má kvůli diplomové práci zrovna hodně nabitě období a není v něm ani skulinka na pozvání na skleničku. Nakonec spolu seděli o celý týden později, až Alice sebrala odvahu odpovědět na koketní zprávu, nad hrnkem se zázvorovým čajem. Líbil se jí. Jeho troufalost a mužné sebevědomí ji rozechvívalo vzrušením a strachem zároveň. Lichotilo jí, že zrovna ona upoutala pozornost urostlého a úspěšného muže, současně si ji ale vykládala jako pouhý vrtoch a schovala své mladé, pružné tělo do chladného, plechového brnění. Odolávala jeho šarmu s urputnou tvrdohlavostí, její odmítání ale o to více zažehávalo Viliamův motor. Když se konečně utopil v Alicině hebkém klíně, měl pocit, že se právě miloval úplně poprvé. Uchvacovala ho její bezstarostnost, protože život nad ní přivřel oči a prozatím ušetřil její štíhlé nohy překážek, zároveň ale žasl nad jejím vnitřním klidem a vytříbenými názory, jako by u večeře nerozmlouval s čerstvou absolventkou. Viliam ještě nezažil ten pocit, že by jeho srdce zatoužilo o nějakou ženu pečovat a učinit ji šťastnou. Dělal vše pro to, aby Aliciny oči zářily jako nebe zalité sluncem, a ona mu péči oplácela dívčí něhou a veselým smíchem.

Vzpomněl si na jiskru, která se mu v posledních dnech začínala ztrácet a

hlasitě si povzdechl při vědomí, jaký obraz opět spatří, až se vrátí večer domů.

Uchopil do rukou vizitku. „Tamara (Černo) Bílá,“ přečetl a nahlas se zasmál nad hříčkou s jejím jménem. Neznámá žena podněcovala jeho zvědavost. Tak rád by ještě jednou pohlédl do jejích pronikavých, tmavých očí, zachytil na rtech svůdný úsměv a kousek po kousku, stejně jako se pomalu svléká jeden svršek za druhým, odhaloval světlé i temné stránky její tajemné osobnosti. Neskonale po ní toužil a bylo to přitom tak jednoduché. Žmoulal v rukou černobílou kartičku.

Alicina tvář, jako nehybná faraonská socha, z jeho představ ale nezmizela. Jako by stála přímo před ním a upřeně se na něj dívala svýma klidnýma, modrýma očima a prosila ho, ať si pečlivě rozmyslí, co udělá. V duchu odsuzoval její slabost, nedostatek síly postavit se něčemu tak malichernému jako je obyčejná práce. Zvláště když je doma v teple a může se na něho spolehnout, že se o ni postará. Vyčítal jí její naříkání a ukřivděné psí pohledy, ale hlavně to, že v sobě zabíjela světlo, které na ní měl nejraději. Zlobil se, a ještě si nestačil uvědomit, že se sám už měsíce opíjí vlastním úspěchem, který ho halí do oparu, přes který nevidí, že by své úsilí a zapálení měl někdy upřít i domů. Prozření, že i on má na kupcích se mracích v jejich vztahu svůj podíl, na něj teprve čekalo. V tu chvíli ale pocítil něco jiného.

Jeho srdce mu připomnělo úkol, které mu uložilo před třemi lety, když ho pobídlo mladou studentku v samoobsluze oslovit. Neodpustil by si, kdyby kvůli jeho sobecké, pomíjivé touze Alice trpěla. Věděl, že by to její nevinnou, citlivou duši nevyléčitelně zranilo a sám sebe znal ostatně natolik dobře, aby porozuměl pravému významu jeho poledního poblouznění. Stejně jako se před týdnem u něho v kanceláři usadila atraktivní paní Nová vonící dráždivým parfémem, poohlízející se po novém bydlení po rozvodu, a dnes poobědval ve společnosti uhrančivé, sebevědomé

scénáristky, po cestě domů by ho možná upoutaly nějaké další cizí, dámské nohy těšící se z přicházejícího jara a příští týden by se třeba ztratil v dekoltu impozantních pětěk číšnice v české kantýně. Neznámé krasavice se objevovaly na každém kroku, oděny do vábívého hávu tajemství, z něhož při doteku vyšlehly elektrizující jiskry a na vzrušující okamžik Viliama nabily energií a opojným sebevědomím. Před Tamarou Bílou a další a další cizí ženou by ze sebe vychrlil lávu mužné síly, rozpálil jejich hebká, ženská těla a rozvibroval je rozkoší. Poté, co by vychladl, by však nikdy nepoložil hlavu na jejich drobná či bujná ňadra a nespočinul na nich v konejšivém spánku. Svou jemnou, citlivou stránku navenek odmítal. Věděl ale, že k němu, ať chce, nebo nechce, patří, a jediná, která ji kdy, ač bez jeho vědomí, dokázala odhalit, byla Alice.

Moje Alička, zašeptal Viliam. Vstal, roztrhal vizitku na několik malých kousků a pozoroval, jak jako sněhové vločky tají v odpadkovém koši.

Klíč zašramotil v zámku. Alice seděla za stolem na židli s designovými opěradly, na nohou pruhované, chlupaté ponožky a záda shrbená nad monitorem notebooku. Našel ji přesně tak, jak ji ráno opustil, a přece bylo něco jinak. Alice zuřivě datlovala do klávesnice, sotva vzhlédla na pozdrav. „To musí být hodně lákavá nabídka,“ usmál se Viliam a překvapením zůstal stát ve dveřích.

„Ale vůbec ne,“ zasmála se vesele. „Pořád mě nikdo nechce. Vypadá to ale, že mám první kapitolu!“ sdělila pyšně a poprvé na něho zpříma pohlédla. Oči jí plály. Nebyla to však její stará, bezstarostná, mladistvá jiskra, ale klidný, vyrovnaný a silný plamen.

„No to jsou mi novinky. A jak se to veledílo bude jmenovat?“ radoval se Viliam z nečekané změny.

„Tři,“ odpověděla Alice bez váhání.

„Tři?“ zopakoval Viliam rozpačitě a se studem si vzpomněl na Tamaru.

„Jo, tři. Těch novinek mám totiž víc,“ vstala ze židle a zarazila se.

Stáli naproti sobě, hleděli si hluboce do očí a čerstvě zažehlý plamen v nich nebojácně plál.

Viliam pochopil. Hlasitě polkl. Mlčel.

Alice nehybně napjatě vyčkávala.

Pak se zhluboka nadechl a konečně promluvil.

„To je nesmysl, že tě nikdo nechce.“

„Já vás miluju.“

„Oba.“

Marie Niček

Konec.

casopismo.cz

[@casopismo](https://www.facebook.com/casopismo)

casopismo@gmail.com